

ขุดหมายเปิดผนึก

เรื่อง

สังคมนิยม หรือ สังคมนิยม

จาก

ศาสตราจารย์

ถึง

ท่านนายก รัฐมนตรี สฤษดิ์ ธนะรัชต์

สอ.บ.ค.ม.ค.ด.ของ ท่าน รัฐบุรุษอาวุโส

ปรีดี พนมยงค์

คำปรารภ

ขอให้นับไว้ในรัฐธรรมนูญว่า สหกรณ์เป็นระบบเศรษฐกิจของประชาชนแห่งชาติ

โดยที่ปัญหาแรงงาน เป็นปัญหาฐานของเศรษฐกิจการปกครองและเมืองไทยยังแก้ปัญหานี้ไม่ได้ ซึ่งทำให้เจ้าของแรงงานผลิตยังคงยากจนอยู่นอกก่อให้เกิดเป็นอุปสรรคแก่ความสงบความปลอดภัย ตลอดจนความก้าวหน้าทางการเกษตรและอุตสาหกรรม และอาจทำให้ประชาชนต้องสูญเสียอิสรภาพเสรีภาพในการครองชีวิตครองสังคมไปในที่สุด จึงควรถือว่าการใช้สหกรณ์ปกป้องแรงงานไม่ให้ถูกเบียดเบียนเป็นเรื่องสำคัญพิเศษ

โดยเหตุผลข้อนี้ จึงควรยกมาตรา ๗๙ ในหมวด ๕ ที่ว่าด้วยการสหกรณ์ออกเพราะขาดการเน้นหนัก และควรกำหนดการสหกรณ์ ไว้ในหมวดและมาตราใหม่ โดยเฉพาะดังนี้

หมวด ๖

การเศรษฐกิจของประชาชน

มาตรา ๘๕ รัฐพึงถือว่า สหกรณ์ เป็นระบบเศรษฐกิจของประชาชนและของชาติที่จัดการกินแรงโดยสันติวิธี และจะต้องส่งเสริมและรักษาอย่างเคร่งครัด

มาตรา ๘๖ เพื่อส่งเสริมระบบเศรษฐกิจสหกรณ์ รัฐพึงให้มีการสอนสหกรณ์ ในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย

มาตรา ๘๗ เพื่อรักษาระบบเศรษฐกิจสหกรณ์ รัฐพึงกำหนดโทษผู้ทุจริต ใช้กณฉ้อฉลเบียดเบียนประโยชน์ของกลุ่มสหกรณ์ ไว้ในอัตราสูงเพราะเป็นการโกงกลุ่มชนและสังคม ตามบทบัญญัติที่ตราไว้ในกฎหมายสหกรณ์

มาตรา ๘๘ รัฐพึงนำประชาชน จัดตั้งสหกรณ์ประเภทต่าง ๆ ในทุกจังหวัดตามควรแก่กรณี

(หมวด ๖ ในร่าง เลื่อนเป็นหมวด ๗)

ทหารที่ไม่เห็นด้วยนักสงสัยลงเลย ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ประชาชนจึงจะสุขสมบูรณ์ได้ ครั้นแล้วความปั่นป่วนวุ่นวายที่ทวีมากขึ้นทุกวัน ก็ผลักดันฝ่ายท่านผู้ใหญ่นัก ผู้ว่าการปฏิวัติ คือ "สหภาพเสือ" อันมี พระยาพลพลพยุหเสนา, พระยาทรงสุรเดช, พระยาฤทธิอัคนย์, และพระประศาสน์พิทยายุทธ ให้ต้องสละอำนาจลาออกไป ทงนเพราะท่านเล่นการเมืองด้วย

อารมณ์ เอาแต่ขี้เหนียวใจ ขาดอุดมการณ์ที่มั่นคง ไม่มีจิตใจแข็งแรงแกร่งบักbin อันควร
 เป็นสมบัติของนักการเมืองที่แท้จริง จึงทำให้ขาดความทรหด ไม่ยึดมั่นในเป้าหมายของการ
 ปฏิวัติอย่างแน่วแน่ ทง ๆ ที่เป้าหมายอื่น ตนเองก็มอยู่เพราะอยู่ในคณะผู้ตนคิด แต่เป็น
 การมีอย่างเลื่อนลางไม่สงใจ เมื่อท่านผู้ใหญ่นำการปฏิวัติขาดความรับผิดชอบ หอดทิ้งบ้าน
 เมืองไปอย่างฉับพลันเช่นนี้ ก็เปิดช่องว่างให้นายทหารชนรອງผู้ถออาวุธ ฉวยโอกาสเข้าทำการ
 ยึดอำนาจครองแผ่นดินนอกเป็นครั้งที่สอง ห่างจากการยึดอำนาจครั้งแรกเพียงบเศษ

แล้วก็เริ่มระบอบเผด็จการ อันมีหลวงพิบูลสงคราม หรือ จอมพล ป. พิบูลสงคราม
 เป็นผู้นำ กระทำการยึดครองแผ่นดินไทยเรื่อยมาด้วยความตั้งใจดี และด้วยความโศกอำนาจ
 ต้องการเป็นใหญ่อยู่ในแผ่นดิน

เวลาผ่านไป ๒๕ ปี อำนาจที่เป็นทาสของกาลเวลา ซึ่งจอมพล ป. พิบูลสงคราม
 หวงแหงษ์ชีวิต ก็ต้องสลุสนลง เพราะถูก “วศรอยเทา” ซึ่งหมายถึงอวสานของขบวนการ
 ปฏิวัติ “๒๔ มิถุนายน” อย่างเด็ดขาด

ครั้นแล้ว ก็เริ่มยุบขบวนการฉ้อราษฎร์บังหลวงขบวนการใหญ่และยาว อันมีจอมพล
 สฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นผู้นำขบวนการ และมีจอมพล ถนอม กิตติขจร กับจอมพล ประภาส
 จารุเสถียร เป็นสมุนตัวใหญ่ กระทำการยึดครองแผ่นดิน ด้วยอำนาจเผด็จการทหาร
 ราษฎรทงประเทศไต่เปลี่ยนเจ้านายกลายเป็นทาสของบุคคลอีกคณะหนึ่ง ที่แสวงอำนาจ แสวง
 เงิน ด้วยความโศกความหลง ไม่รู้จักพอ

แล้ว ๑๕ ปีของการ ปล้น ประชาชน ด้วย ขบวนการ คอรัปชั่น ฉ้อราษฎร์บังหลวง
 ถี่ถ่านไปอีกด้วยความฉก
 บ้านไหน เมืองไหน จะทนได้เท่า แต่คร้ามอดกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉกฉก
 พอนักศึกษาน้อยใหญ่พากันยืนชนอย่างองอาจไม่กลัวตาย เมื่อกลางเดือนตุลาคม ๒๕๑๖
 กระทำการเรียกร้องรัฐธรรมนูญที่เคยเสียค่าร่างถึง ๑๐๐ กว่าล้านบาท และใช้เวลาร่างคบตา
 ประชาชนอยู่ถึง ๑๐ ปี แต่กลับถูกฉกทงไปในวันเดียวด้วยความโอหังบังอาจ ประชาชนทง
 ชาดักยืนชนอย่างพร้อมเพรียงกัน โดยไม่มีการนัดหมาย กระทำการเรียกร้องเอาอำนาจ
 อธิปไตยคืนมาเป็นครั้งแรกในระบอบ “ประชาธิปไตย” ๔๑ ปี

ในโอกาสแรกที่ประชาชนได้พร้อมใจกันยื่นขอ ประกาศอำนาจของปวงชนอย่าง เข้มแข็งและอย่างชอบธรรมนี้ เราผู้เป็นเจ้าของชาติควรจะช่วยกันพิจารณาว่า เราจะบำเพ็ญ โฉมหน้าออกเดินไปทางไหน เราจะจัดการกับชีวิตของเราอย่างไร และเราจะมีวิธีป้องกัน บ้านเมืองกันอย่างไร จึงจะพ้นภัยจากการปล้นสะดมและการขายของศัตรูร้าย ทั้งในและนอก ประเทศได้

หนังสือเล่มบางเล่มนี้ ใช้เวลาอ่านอย่างพิถีพิถันเพราะหัด คงไม่เกินครึ่งชั่วโมง ผู้เขียน หวังว่าท่านที่เป็นเจ้าของชาติ คงจะมีเวลาว่างที่จะสละให้ ได้เพื่ออ่าน และช่วยกันคิดว่า ในขณะมีชีวิตของเรา กำลังเต็มไปด้วยความทุกข์ยากนั้น เราจะแก้กันอย่างไรรวมจรด เป็นอิสระเสรี และสุขสมบูรณ์

สุดท้ายของคำปรารภ ผู้เขียนขอเรียนชี้แจงว่า ข้อคิดทั้งหมดในจดหมายเปิดผนึก ฉบับที่ ๑ นี้ เป็นเพียงหลักการและทฤษฎีเท่านั้น ข้อปฏิบัติอันจะนำหลักการและทฤษฎีนั้น ไปสู่เป้าหมาย จนเกิดเป็นความสำเร็จกันได้ เป็นเรื่องทีผู้เขียนจะได้เขียนเสนอไว้ในจดหมาย เปิดผนึก ฉบับต่อไป

(สด กุระมะโรหิต)

ไร่น่านดินไทย

๑ มกราคม ๒๕๑๗

จดหมายเปิดผนึก ฉบับที่ ๑

จาก สด กุระมะโรหิต

ถึง ท่านนายกรัฐมนตรี สัญญา ธรรมศักดิ์

เรื่อง สังคมนิยม หรือ สหกรณ์

(สอบความคิดของท่านรัฐบุรุษอาวุโส ปรีดี พนมยงค์)

๓๑๒ ถนนพญาไท ราชเทวี กรุงเทพฯ ๙ ๔

๑ มกราคม ๒๕๑๗

กราบเรียน ฯ พณ ฯ นายกรัฐมนตรี สัญญา ธรรมศักดิ์

กระผมได้อ่านจดหมายของท่านรัฐบุรุษอาวุโส ปรีดี พนมยงค์ ที่เขียนถึงท่านนายก ฯ ในหนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย ฉบับวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๑๖ ด้วยความสนใจเป็นพิเศษ ทุนอยู่ไม่ได้ ต้องจับปากกาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ไต้หวันเวียนอยู่กับหมอและโรงพยาบาลห้าปีกว่า

ท่านปรีดี พนมยงค์ เขียนมาด้วยความตั้งใจอย่างจริงจัง และมีเจตนาจะเผยแพร่จดหมายนี้ โฆษณาให้ประชาชนได้อ่านอย่างกว้างขวาง เพราะนอกจากจะขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีพิมพ์สำเนาแจกให้คณะรัฐมนตรีและใครต่อใครได้อ่านแล้ว ยังแสดงความยินดีที่จะให้ใครต่อใครช่วยพิมพ์เสนอ “มวธราชฎ” ทั่วประเทศอีกด้วย เจตนาอันนี้ กระผมอยากจะได้คิดด้วยใจที่เป็นกุศลว่า ควรเป็นเจตนาดี

กระผมไม่ทราบว่าคุณนายกรัฐมนตรีจะเห็นอย่างไรในข้อคิดของท่านปรีดี กระผมจึงขอเสนอความคิดของกระผมมาเพื่อท่านนายก ฯ ได้ โปรดพิจารณา

ในจดหมายของท่านฉบับนี้ ท่านปรีดี ได้ยกย่องอำนาจของปวงชนตามหลักของระบอบเสรีประชาธิปไตย ซึ่งเป็นของเหมาะกับเมืองไทยแล้ว แต่เมื่อหันไปอ่านสรุปปกเหลืองของท่านปรีดีอีก กระผมก็ไม่เข้าใจ ในสรุปปกเหลือง ท่านปรีดีเขียนไว้ว่า “รัฐจะต้องจัดการเศรษฐกิจเสียเอง” และเขียนไว้ว่า “ต้องหาทางบังคับให้ราษฎร

ทำงาน” และเขียนไว้อีกว่า “ชาวนาที่แยกกันทำเป็นราย ๆ ไป แรงงานย่อมหมดเปลืองมากกว่ารวมกันทำ (เหมือนนารวมในโซเวียต ? — สด) และอธิบายไว้ว่า กระบ่อนนอญรวมกันเป็นการประหยัด อาหารกินรวมกันก็เป็นการประหยัด (คอมมูน ? — สด) ก็ยังว่า “หลักการก็คือรวมแรง รวมทุน รวมที่ดิน กันมาทำ” (สังคมนิยม ? — สด) ข้อคิดเหล่านี้ล้วนแสดงว่า ท่านปริตยดลก็เอาวิธีอยู่เหนือประชาชนแบบประชาธิปไตยคอมมิวนิสต์ แต่ในจดหมายที่เขียนถึงท่านนายกรัฐมนตรี สัญญาธรรมศักดิ์ ฉบับนี้ ท่านปริตยดลก็ยกย่องให้ปวงชนมีอำนาจสูงสุด และใช้อำนาจตามระบอบเสรีประชาธิปไตย ซึ่งต่างกับชาวกับด้า

ในจดหมายดังกล่าวนี้ ท่านปริตย ได้เขียนว่า ต้องการให้ผู้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่เขียน “โครงการเจตนาประชาธิปไตยสมบูรณ์ของปวงชน” ตรงกับ “เจตนารมณ์ของวิโรชน ๑๔ ตุลาคม” และตรงกับ “สังคมสัญญา ของพระปกเกล้าฯ ที่ได้ทรงโอนพระราชอำนาจ เพื่อให้ประชากรของพระองค์ดำรงอิสรชาติไทยโดยบริบูรณ์”

อุดมการณ์ประชาธิปไตย ของท่านปริตย ที่ประกาศมาเมื่อ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๑๖ นี้ ไม่ผิดแน่ เพราะเหมือนเอากำปั้นทุบลงไปในดิน

กระผมไม่มีอะไรจะคัดค้านอุดมการณ์ที่ท่านไม่ได้มี มีแต่สนับสนุน เพราะกระผมก็โต้ต่อสู้ เพื่ออุดมการณ์ที่เกี่ยวกับอำนาจของปวงชนมาตั้งแต่สมัยเป็นหนุ่ม จนบัดนี้ และเมื่อท่านปริตยแสดงตัวเป็นฝ่ายที่อยู่กับพระพุทธศาสนา สถาบันกษัตริย์ และเด็กที่สละเลือดเมื่อ ๑๔ — ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๖ กระผมก็คิดว่าท่านปริตยเลือกทางเดินถูกต้องแล้ว

แต่เมื่อกระผมมีความเชื่ออยู่ตลอดเวลาว่า ท่านปริตยไม่ใช่ชนักบุญ แต่เป็นนักการเมืองที่ควรยกย่อง เพราะได้ทำการปฏิวัติด้วยอุดมคติ และได้ก่ออุดมคตินี้ได้อย่างเหนียวแน่น ไม่ยอมปล้ำยอม จนถึงวัยชราในบัดนี้ กระผมก็ต้องอ่านจดหมายของท่านอย่างรอบคอบ คือ อ่านระหว่างบรรทัด

ท่านปริตยต้องการอะไร ?

กระผมอยากจะตอบว่า ท่านปริตย ต้องการสิ่งที่ท่านต้องการมานานแล้ว สิ่งนั้นคือความสุขสมบูรณ์ในโลกใหม่ ชีวิตใหม่ ของปวงชน ความต้องการอันนี้เป็นความต้องการที่สุจริต มิได้หวังลาภผลส่วนตัวดังเช่นที่นักการเมืองหัวใจเน่าทั้งหลายหวังกัน

กระผมเกิดที่หลังท่านปรีดีหกปี เมื่อกระผมกลับจากปักกิ่งมาถึงเมืองไทย ท่านปรีดีได้ปฏิวัติแล้ว ๔ ปี และกำลังนั่งอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศ ท่านปรีดีเป็นนักการเมืองคนแรกของเมืองไทย ที่กระผมเข้าพบโดยการนำของคุณสรอย ฌ ลำปาง เพื่อนเก่า ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง (ถึงแก่กรรมแล้ว) หลังจากที่คุณกระผมกลับมาเห็นเมืองไทยได้เพียง ๗ วัน

กระผมพบว่า ขณะนั้นกระผมติดพันกับชื่อเสียงของท่านนักปฏิวัติหนุ่มผู้มากกระผมอยากจะรู้ว่านักปฏิวัติไทย กับนักปฏิวัติจีน ต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไรบ้าง

กระผมพยายามศึกษางานของท่านปรีดี ในเวลาต่อมา แต่เมื่อกระผมได้อ่านสมุดปกเหลืองของท่านปรีดีอย่างละเอียดแล้ว กระผมก็ไม่ไปพบกับท่านปรีดีอีกเลย トラバจนกระทั่งท่านลงเรือหนีออกจากเมืองไทยไปอยู่กับท่านเมาเซตุงในปักกิ่ง ซึ่งเป็นนครแห่งความหลังของกระผม ที่กระผมทิ้งมาเมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๖ ก่อนท่านเมาเซตุงเข้าปักกิ่ง ๑๓ ปี

ก่อนที่ท่านปรีดีจะทิ้งเมืองไทยไปอยู่ปักกิ่งกับท่านเมาเซตุง หลังเกิดรัฐประหาร (๒๔๙๐) ไม่นานกระผมได้มีโอกาสสำนึกว่า ท่านปรีดี พนมยงค์ หรือ “ยู” เป็น วีรบุรุษท่านได้นำขบวนการเสรีไทย เข้าต่อต้านญี่ปุ่นอย่างกล้าหาญ เป็นคนดีคนหนึ่งของกรุงศรีอยุธยา

และกระผมก็ได้มีโอกาสสำนึกว่า ท่านปรีดีเป็นนักคิดนักทำที่เชื่อมั่นในตัวเองมากเหลือเกิน คือเชื่อว่าตนทำถูกทุกอย่าง ไม่เคยทำอะไรผิด เมื่อถูกค้านก็มักไม่พอใจ ท่านปรีดีเป็นนักปฏิวัติที่แข็งแกร่ง มีจิตใจที่ทำได้ด้วยเหล็กกล้า เป็นนักปฏิวัติคนเดียวในกลุ่มนักปฏิวัติรุ่น ๒๔๗๕ ที่ยังปฏิวัติอยู่ และปฏิวัติด้วยอุดมคติอันแน่วแน่เพื่อประชาชน ไม่เคยทิ้งอุดมคติอันนเลย

แต่ตลอดเวลาที่กระผมรู้จักและสนใจในตัวท่านปรีดี แม้ในปัจจุบันนี้ก็ตาม กระผมก็มักจะปรารภกับตัวเองว่า อุดมคติของท่านปรีดีในสมุดปกเหลืองนั้นดี แต่ดีที่สุดแล้วหรือ?

อุดมคติของท่านปรีดี เท่าที่กระผมเข้าใจ ก็คือความสุขสมบูรณ์ของปวงชนในโลกใหม่ ชีวิตใหม่ โดยเฉพาะปวงชนในเมืองไทย ท่านได้เขียนไว้ในสมุดปกเหลือง ถึงเรื่องการยึดที่ดินจากประชาชนมาเป็นของรัฐ โดยรัฐจ่ายใบกู้ให้ ซึ่งเอาไปใช้ทำอะไรไม่ได้ท่านต้องการเกณฑ์เอาชาวไร่ชาวนาและประชาชนทุกคน มาเป็นลูกจ้าง กินเงินเดือน เป็นข้าราชการของรัฐ ทำให้ผู้ออกแรงงานทุกคนเป็นสมบัติของรัฐ (State) ไป คือ หมายความว่า เอาประชาชนไปรับใช้รัฐ อยู่ในบังคับบัญชาของรัฐ ซึ่งขัดกับความคิดของกระผมอย่างขาวกับดำ

Mr. ...

กระผมเห็นว่ารัฐต้องรับใช้ประชาชน เพราะถ้าไม่มีประชาชน รัฐก็เกิดไม่ได้ ประชาชนยิ่งใหญ่มากกว่ารัฐมาก ไม่ควรเอาไปเป็น workers ของรัฐ ไม่ควรรู้ให้รัฐเป็นผู้บังคับให้ประชาชนทำงานแบบลูกจ้าง และกำหนดขอบเขตของงานที่ทำ เพราะเป็นการจำกัดเสรีภาพ และสิทธิของมนุษยชน ส่วนค่าจ้างแรงงานหรือเงินเดือนที่ประชาชนได้รับจากรัฐตามความคิดของท่านปรีดี ก็น่าจะถูกรัฐกำหนดเอาตามความพอใจของคณะบุคคลคณะหนึ่ง ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของรัฐ คือ คณะพรรคการเมืองซึ่งมีได้เพียงพรรคเดียว ดังนี้ จึงทำให้เกิดการกินแรงงานระหว่างรัฐกับประชาชนอย่างมหาศาล คือ กลายเป็นรัฐ exploit ประชาชนอย่างพระเจ้าฟ้าโรห์ พระเจ้าฉินสื่อหวง หรือแม้แต่ท่านเมากเซตุง ผู้สร้างคอมมูน. ดร. เดือนบุนนาค ผู้ซึ่งกระผมนับถือ เพราะเป็นผู้มีมโนสภาวะ และใจสภาวะ ตลอดจนมีอุดมการณ์ของการเล่นการเมือง ได้เขียนไว้ในหนังสือ "ท่านปรีดี รัฐบุรุษอาวุโส ผู้วางแผนเศรษฐกิจไทยคนแรก" ว่า ไม่ว่าในระบอบใด การวางแผนเศรษฐกิจต้องมี และการวางแผนเศรษฐกิจไม่ใช่ลัทธิ ท่านอาจารย์เดือน ได้อ้างถึงรัสเซียของท่านเลนิน และท่านสตาลิน ว่ามีการวางแผนเศรษฐกิจ และได้รับความสำเร็จอย่างงดงาม และได้อ้างถึงเยอรมันในระบอบสวัสดิการของท่านฮิตเลอร์ว่า ได้รับความสำเร็จด้วยดีเหมือนกัน คือ ได้เปรียบฝ่ายสัมพันธมิตรเวลาสงคราม ท่านอาจารย์เดือน เขียนว่า "ระบอบข้าวยะระบอบขวา ระบอบเผด็จการ ประชาธิปไตย. . . . อะไรก็ได้ ไม่สำคัญ มันสำคัญที่ คนต้องทำงาน อย่าเกียจคร้าน หยิบไหย่ง อย่าโก่ง อย่าโกหก" กระผมว่าท่านอาจารย์เดือน บุนนาค พูดถูกต้องแล้ว

แต่กระผมเห็นว่า ในโลกนี้ไม่ว่าอะไรต้องมีแล้ว เลวกว่า และเร็วที่สุด และต้องมีดี ดีกว่า และดีที่สุด ความคิดเรื่องการวางแผนเอาประชาชนไปรับใช้รัฐของท่านปรีดี ก็มีส่วนตัว แต่ดีที่สุดแล้วหรือ ? ทำไมจึงไม่วางแผนเอารัฐไปรับใช้ประชาชน ยอมให้ประชาชน มีเสรีภาพสมบูรณ์ในการทำงาน มีสิทธิสมบูรณ์ในการเก็บเกี่ยวผลงานจากแรงงานบริษัทของเขาแต่ละคน ด้วยความเป็นธรรมต่อตัวเขาเอง และต่อสังคมที่เขาอาศัย และโดยไม่ไปกินแรงใคร หรือถูกใครกินแรง ? ทำไมจึงไม่ส่งเสริมให้ประชาชนมัธยัสถ์ ช่วยตัวเองด้วยการผลิตเอง ขายเอง และใช้เอง ตามวิธีการสหกรณ์ของเสรีชน เพื่อช่วยตัวเองอย่างอิสระเสรี ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า คือ อัตตทานิอัตตโนนาโถ ? ทำไมจึงไม่วางแผนอย่างอาศัยหลักสิทธิของมนุษยชน (The Rights of Man)

นี่
=

เป็นพื้นฐานเบื้องต้นเพื่อเคารพสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์แต่ละคน ซึ่งเป็นธรรมชาติชีวิต
ที่แม้แต่พระเจ้าฟ้าโรห์ พระเจ้าฉินสื่อหวง ท่านคาร์ล มาร์กซ ท่านเลนิน ตลอดจนท่าน
ฮิตเลอร์ ท่านสตาลิน ท่านเมาเซตุง ท่านหลิวชาน ท่านโจวเอินไหล ก็ปฏิเสธไม่ได้ ?

ทำไมจึงไม่วางแผนกำจัดกำไรรึที่ได้มาอย่างไม่ชอบธรรมในสังคมนายทุนให้ลดลง และหมด
ไปในที่สุดด้วยวิธีสหกรณ์ (สหกรณ์เสรี, ไม่ใช่สหกรณ์คอมมิวนิสต์) ทั้งนี้โดยอาศัยเหตุผล
ที่ว่า กำไรที่คนคนหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่ง หรือรัฐรัฐหนึ่งได้มาไว้ในมือนั้น ที่แท้คือแรงงาน
ส่วนเกินของมนุษย์คนอื่น ๆ ที่ถูกขูดรีดมา และคนที่ถูกขูดรีดนั้น มักยากจนข้นแค้น ซึ่ง
มีอยู่ค่อนโลก และในเมืองไทยก็มีอยู่ไม่น้อยกว่า ๘๕% ? ทำไมจึงไม่วางแผนกำจัดการกินแรง
ให้หมดไปจากสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะในเมืองไทยของเราโดยวิธีสหกรณ์ ไม่ต้องใช้กำลัง
บังคับอย่างวิธีคอมมิวนิสต์ ทั้งนี้ เพราะเหตุผลที่ว่า การกินแรง คือต้นเหตุสำคัญเหตุหนึ่งของ
ความอดอยากยากจน ?

อย่างไรก็ตาม กระผมขอปลื้มใจท่านปรึติมาก ที่ท่านเป็นนักการเมืองคนไทยคนแรก
ซึ่งพูดถึงคนจน และหาวิธีช่วยคนจนให้มีความสุขสมบูรณ์ นักปฏิวัตินักการเมืองในประเทศไทย
ตลอด ๔๑ ปี ของการยึดครองอำนาจแบบกึ่งเผด็จการทางทหาร น้อยคนนักที่นึกถึงความ
ยากจนและคนจน เมื่อไม่นึก การแก้ปัญหาความยากจนก็ไม่ได้ทำกันอย่างจริงจัง มีแต่การ
แก้ปัญหาเฉพาะหน้าแบบเปลี่ยนน็อต หยอดน้ำมัน ขันสกรู ไม่มีใครคิดจะยกเครื่อง เครื่อง
จักรที่เก่าชราของเรา จึงเดิน ๆ หยุด ๆ รัฐนาวาจึงแล่นอยู่ในอ่าง วนไปเวียนมาตลอดเวลา
๔๑ ปี ระหว่างหลายสิบปีมานี้ รัฐบาลหลายรัฐบาลแถลงนโยบายแบบเขียนกันชั่วโม่งเดียว
เสร็จ เป็นนโยบายสมบูรณ์แบบ เหมือนเสือกางเกงสำเร็จรูปที่วางขายตามตลาด ซึ่งออกแบบไว้
อย่างตายตัว รัฐบาลเหล่านั้นไม่ว่าจะยกป้ายว่าเป็นรัฐบาลประชาธิปไตยแบบไหน ต่างก็แถลง
นโยบายคล้าย ๆ กัน แทบจะพูดได้ว่าไปลอกกันมา หลอกประชาชนอย่างขอไปที ฟังแล้วก็
กลุ่มใจ ดูราวกับว่าท่านนักปฏิวัติ นักการเมืองที่ตั้งตัวเองขึ้นเป็นรัฐบาล พอยึดอำนาจได้ก็
ไม่รู้จะเอาอย่างไรกันดี จึงแถลงนโยบายกันตามประเพณีนิยมส่งเดชไป พอให้ประชาชนรู้ว่า
ฉันทึมนโยบายจะแถลงเหมือนกัน กระผมถือว่าเป็นการดูหมิ่นประชาชนอย่างที่ไม่ควรจะให้
อภัยเลย การที่รัฐบาลเทวดา ๔๑ ปี ของการปฏิวัติต้องจัดทำนโยบายสำเร็จรูปมาแถลงซ้ำ ๆ
กันอย่างไม่ละอายใจนั้น ก็เป็นเพราะว่าเป้าหมายการปฏิวัติยึดอำนาจของท่านเทวดาพวกนี้

—ถ้าเราต้องการกำจัดช่องว่างระหว่างคนมีกับคนจนให้แคบลง เข้าสู่ความเสมอภาคในระดับเดียวกัน—ถ้าเราไม่ต้องการเห็นสงครามล้างโลกระหว่างค่ายนายทุน กับค่ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งประชาชนทั้งเด็กผู้หญิง และคนแก่ ต้องเป็นแพะรับบาป . . . เราก็ต้องร่วมมือกันกำจัดภารกิจหนักให้หมดไปอย่างเด็ดขาด และอย่างรีบด่วน คือให้พ้นกับกำหนดเวลาที่ระเบิดปรมาณูจะระเบิดออกมา

มนุษย์เราทุกคนเกิดมาด้วยแรงงาน ธรรมชาติให้แรงงานทางสมอง และทางกาย แก่มนุษย์ทุกรูปทุกนาม เพื่อจะเลี้ยงตัวเองให้รอดอยู่ และเพื่อจะเลี้ยงลูกหลานให้เติบโตเป็นผู้สืบชาติมนุษย์ต่อไปอีก แต่แรงงานของมนุษย์ซึ่งได้มาโดยธรรมชาตินี้ ได้ถูกแย่งชิง ปล้นสะดมมาทุก ๆ ยุค ตั้งแต่ยุคกลางถึงยุคศตวรรษที่สิบแปด คึกคักยิ่ง วัตถุยิ่งมาก การกินแรงกึ่งกระทำต่อกันมากขึ้น และช่องว่างระหว่างคนมีกับคนจน ก็ยิ่งกว้างออกไปมากขึ้นทุกที หลังจากยุคที่เงินได้มีอำนาจแห่งการขูดรีดสูงขึ้นไปในศตวรรษที่ ๑๘ (Industrial Revolution) จนเกิดลัทธิจักรวรรดินิยม (Imperialism) ของพวกนายทุน ทำลายล้างอิสรภาพของชาติมนุษย์ที่รักสันติทั่วไปทั้งโลก เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันสมัย มาร์กซ์ (Marx) ก็เขียนประกาศ Communist Manifesto แก่ชาติมนุษย์ ใน ค.ศ. ๑๘๔๘ เพื่อต่อต้านนายทุนด้วยกำลัง แล้วขบวนการคอมมิวนิสต์แห่งลัทธิสังคมนิยม (Socialism) ก็เริ่มออกเดิน. ในเวลาไล่เลี่ยกันนั้น คือห่างกันไม่กี่ปี ทัตส์เลน (Tods Lane) ในเกาะอังกฤษก็ให้กำเนิดแก่กลุ่มสหกรณ์กลุ่มแรก เพื่อให้นายทุนด้วยการช่วยตัวเองอย่างสันติ ตรงกับหลักธรรมของพระพุทธเจ้า คือ อตฺตาทิ อตฺตโนนาโถ กับ อหิงสา ปรมโธมโธ สังคมนิยม (Socialism) กับสหกรณ์ (หรือปัจเจกชนนิยม Individualism) ได้กระจายไปในท่ามกลางมนุษยชาติผู้เต็มไปด้วยปัญหาการยังชีพ สังคมนิยมคอมมิวนิสต์ได้แพร่ออกไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว เพราะเป็นการเมืองส่วนสหกรณ์ไม่แพร่หลายเหมือนคอมมิวนิสต์ เพราะสหกรณ์จำกัดตัวอยู่ในทางเศรษฐกิจของมนุษย์แต่ละคน และยังมียึดมั่นอยู่ในหลักการของประชาธิปไตยที่เสรี ถิ่นเดิมของชนกลุ่มใหญ่และสันติธรรม ตลอดจนความเป็นอิสระเสรีในการใช้แรงงาน และการเก็บเกี่ยวผลได้จากแรงงานของแต่ละคน โดยไม่กินแรงใคร และไม่ถูกใครกินแรง

ควรสังเกตว่า คอมมิวนิสต์ในลัทธิสังคมนิยม ไม่ว่าจะป็นสาวกของมาร์กซ์ หรือเลนิน หรือคาสโตร หรือเมาเซตุง ต่อต้านนายทุนด้วยการใช้กำลังบังคับ ด้วยการทำลาย

โลกเก่าเพื่อสร้างโลกใหม่ ด้วยการกำจัดเสรีภาพและอิสรภาพของประชาชนแม้
 ในทางความคิด ด้วยการเอาเลือดล้างโลกเพื่อให้โลกสะอาด วิธีการของคอมมิวนิสต์
 เป็นการเอา เหว ระเบิด เหว ซึ่งเป็นศัตรูของสันติธรรม ส่วนสหกรณ์นั้นตรงกันข้าม สหกรณ์
 ไม่ใช่กำลัง ไม่ใช่การบังคับกดขี่ ไม่เช่นหมานายทุน แต่เคารพสิทธิเสรีภาพ ความ
 พอใจ และอิสรภาพของประชาชนแต่ละคน และของชาติมนุษยย์ทั่วไป สหกรณ์
 ไม่ทำลายโลกเก่า แต่บูรณะโลกเก่าให้ดีขึ้นด้วยสันติวิธี สหกรณ์ยึดมติมหาชน
 กลุ่มใหญ่ เพราะสหกรณ์ถือหลักประชาธิปไตยที่เสรีและเป็นอิสระ ไม่นำพาต่อ
 ประชาธิปไตยที่เอาประชาชนไปเป็นทาสของรัฐบาลอย่างประชาธิปไตยของคอมมิวนิสต์
 สหกรณ์บูชาสามัคคีธรรมของมนุษย์ตามพุทธพจน์ที่ว่า สมัคคานัง ตะโป สุโข และ
 บูชาหลักการ ไม่เบียดเบียนกัน ตามพุทธพจน์ที่ว่า อภัย ภัยมัง สุขัง โลเก
 กล่าวโดยสรุปแล้ว คอมมิวนิสต์ ต้องการสร้างโลกใหม่ สังคมใหม่ ด้วยเวร แต่
 สหกรณ์ต้องการสร้างโลกใหม่ สังคมใหม่ ด้วยปัญญา

กระผมได้ยืนยันว่า การกินแรงเป็นสมุฏฐานของความยากจน คอมมิวนิสต์คัดค้าน
การกินแรงระหว่างคนกับคนด้วยการใช้กำลังก่อเวร ในเวลาเดียวกัน คอมมิวนิสต์ก็ส่งเสริม
การกินแรงระหว่างคนกับรัฐด้วยการใช้กำลังก่อเวรเช่นเดียวกัน สหกรณ์คัดค้านการกินแรง
 ทุกระหว่างคนกับคน และระหว่างคนกับรัฐเพราะสหกรณ์ไม่ก่อเวร แต่เคารพ อำนาจของ
 ปวงชนด้วยการใช้ปัญญา ยอมรับนับถือเสรีภาพของการแสดงความคิดอย่างอิสระ ไม่ว่าความ
 คิดนั้นจะส่งเสริม หรือเป็นปฏิปักษ์ต่อสหกรณ์หรือไม่ ซึ่งในระบอบคอมมิวนิสต์ การคิดอย่าง
 อิสระ จะกระทำได้เป็นเด็ดขาด พาสเตอร์แนค นักเขียนโนเบลไพรซ์ ของโซเวียตรัสเซีย
 เขียนเรื่อง "ดร. ชิวาโก" ด้วยความคิดที่เป็นอิสระ แต่พาสเตอร์แนคก็ถูกขังจนตาย ความคิด
 อันอิสระของคนจน หนีไม่พ้นความต้องการห้องทอม และความเป็นอิสระเสรีของใจและกาย
 สหกรณ์เคารพความคิดอันอย่างเคร่งครัด

ในเมืองไทย เรามีคนจนไม่ต่ำกว่า ๘๕ เปอร์เซ็นต์ ไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของ ๘๕
 เปอร์เซ็นต์นั้นต้องอยู่ในสลัม อยู่กระต๊อบหลังคารั่ว ใส่เสื้อขาดกางเกงขาด อดมื้อกินมื้อ ไม่มี
 งานทำเป็นหลักแหล่งมั่นคง ลูกหลานขาดการศึกษา เวลาเจ็บไข้ไม่มีหมอรักษา และบางที
 ก็ตายโดยไม่เห็นหน้าหมอ คนจนเหล่านี้ถูกนายทุนขูดรีดกินแรงด้วยวิธีการสารพัด เป็นทาส
 ของดอกเบียดตั้งแต่รอยละ ๑๔ ต่อปี ไปจนถึงรอยละ ๓๐๐ ต่อปี เป็นทาสของขบวนการ

คอร์รัปชั่น เป็นทาสของขบวนการคนกลาง เป็นทาสของขบวนการเจ้าขุนมูลนายในเครื่องแบบ เป็นทาสของขบวนการการพนัน ซึ่งรัฐบาลเป็นเจ้ามือโหดที่กระทำการกินแรงประชาชนอย่างขาดความเมตตาปราณี ตลอดจนเป็นทาสของขบวนการผูกขาด กักตุน ซึ่งนำโดยพ่อค้าอิทธิพลผู้ยิ่งใหญ่ ถือเงินเป็นอำนาจ กับเป็นทาสของนักปฏิวัตินักการเมืองที่เล่นการเมืองเพื่อลาภยศ สหายสะพาย และวาสนาบารมี คนไทยซื้อเป็นไทย แต่คนไทยไม่เสรี ทาสไทยได้เลิกไปแล้วในรัชกาลที่ ๕ แต่ในสมัยประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ๔๑ ปี คนไทยก็ยังเป็นทาสอยู่ เป็นทั้งทาสทางการเมืองและทาสทางเศรษฐกิจ การกินแรงทำให้ไทยเป็นทาส การกินแรงเป็นศัตรูของความสุksomบูรณ์ เราต้องกำจัดการกินแรงให้หมดไป เราต้องตั้งต้นเสียเดี๋ยวนี้ก่อนที่คนจะหนีไปหาคอมมิวนิสต์

จึงยืนยันได้ว่า ก้าวแรกของการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของเมืองไทยก็คือ ต้องเร่งกำจัดขบวนการกินแรงเสียทุกขบวน นี่เป็นปัญหาเฉพาะหน้าที่รัฐบาลของประชาชนควรจะได้ทำในทันทีทันใด เพราะมีอำนาจที่จะทำได้ ถ้าแม่จะทำ ไม่จำเป็นจะต้องผลัดลามกระโจนไปหาสังคมนิยม ซึ่งมีผลสะท้อน เป็นโทษทางการเมือง เนื่องจากพื้นฐานการปกครองประชาธิปไตยยังไม่แข็งแรงมั่นคงพอ

๒) วางรากฐานเศรษฐกิจสหกรณ์ และกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ให้ถือสหกรณ์เป็นนโยบายเศรษฐกิจแห่งชาติ เพื่อช่วยให้ประชาชนคนยากจนพ้นจากกำมือของนายทุน และพ้นจากกรงเล็บของคอมมิวนิสต์ ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนมีความสุksomบูรณ์และเป็นอิสระเสรี

สิ่งที่จะต้องทำเป็นการด่วนสำหรับการพัฒนาชาติไทย ก็คือ การสร้างระบอบเศรษฐกิจสหกรณ์

สหกรณ์เป็นระบอบเศรษฐกิจแรงงานของประชาชน จัดโดยประชาชน และจัดเพื่อประชาชน ต่างกับเศรษฐกิจสังคมนิยม ซึ่งจัดโดยรัฐที่ใช้อำนาจอยู่เหนือประชาชนอย่างเฉียบขาด ไม่มีระบอบเศรษฐกิจใดที่เคารพสิทธิเสรีภาพ และประโยชน์สุขของประชาชน เท่ากับระบอบเศรษฐกิจสหกรณ์ ไม่มีระบอบเศรษฐกิจระบอบใดที่เข็ดขุ และเทิดทูนแรงงานของประชาชนด้วยวิถีการอันเป็นธรรมและเป็นอิสระเสรี ยิ่งกว่าระบอบเศรษฐกิจแรงงานแบบสหกรณ์ และไม่มีระบอบเศรษฐกิจระบอบใด ที่เป็นประชาธิปไตย มีความเสมอภาคอันเป็นธรรมทางเศรษฐกิจยิ่งกว่าระบอบเศรษฐกิจสหกรณ์ ประชาชนได้ชนบนแล้ว หลังวันที่ ๑๕

ตุลาคม ๒๕๑๖ จึงเป็นโอกาสและเป็นเวลาที่เหมาะสม ได้จึงหระอย่างที่สุดสำหรับการสร้างระบอบเศรษฐกิจสหกรณ์ ขึ้นในกลุ่มประชาชนทุกกลุ่ม เพื่อให้เกิดสังคมสหกรณ์อันจะนำไปสู่รัฐสหกรณ์ และรัฐสวัสดิการ (Welfare State) ซึ่งเป็นยอดปรารถนาของมนุษย์ เป็นประการที่สุด

กลุ่มสหกรณ์ที่เสรีทุกกลุ่ม ไม่อยู่ใต้อำนาจการบงการของรัฐเพราะประชาชนเป็นเจ้าของกลุ่ม ประชาชนเป็นหน่วยของกลุ่ม เป็นพลังของกลุ่ม เป็นกำแพงและบ่อมปราการที่ป้องกันกลุ่ม นายทุน และคอมมิวนิสต์จะบุกรุกแทรกซึมเข้าไปหาประโยชน์ในกลุ่มสหกรณ์ไม่ได้เลย เพราะในกลุ่มสหกรณ์คนสุขสมบูรณ์แล้ว มีห้องอิม มีเสรีภาพสมบูรณ์ ไม่มีการกินแรง ไม่มีทาสนาเงิน ไม่มีทาสแรงงาน และไม่มีการเมือง ทุกคนเป็นเสรีชน เป็นตัวของตัวเอง เป็นผู้มธยสขซึ่งผลิตเอง ขายเอง และซื้อเอง ไม่เดือดร้อนในการครองชีพ ในกลุ่มสหกรณ์กำไรซึ่งเป็นแรงงานส่วนเกินของมนุษย์แต่ละคนจะตกเป็นของเจ้าของแรงงานแต่ละคนผู้ออกแรงงานเท่านั้น จะไม่ถูกรีดถอนเอาเปรียบ ถูกแย่งชิง ถูกปล้นตักไปเป็นของคนอื่นที่ไม่ได้ออกแรงงาน คนที่หากินกับเงินกับดอกเบี้ยกับการเอาเงินไปต่อยอดด้วยวิธีการลดเลยวเคียวคต นานาประการ อันเป็นการเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ จะมีไม่ได้ เพราะเงินในระบอบสหกรณ์หมดอำนาจ ซึ่งต่างกับระบอบนายทุน ซึ่งเงินทรงอำนาจ และต่างกับระบอบคอมมิวนิสต์ ซึ่งรัฐทรงอำนาจ

ในด้านการเมือง ซึ่งสหกรณ์ในอดีตและปัจจุบัน ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ กระทบ เห็นว่าสหกรณ์มีการเมืองอยู่ในตัว เป็นอัตโนมัติอยู่แล้ว ขาดอยู่แต่ผู้ที่จะนำเอามาประยุกต์ใช้บริหารประเทศและสังคมเท่านั้น กลุ่มสหกรณ์เมื่อมีจำนวนมาก และกระจายไปทั่วประเทศ จะทำให้หน่วยปกครองที่เล็กที่สุด (คือหมู่บ้านซึ่งมีอยู่ประมาณ ๕๐,๐๐๐ หมู่ทั่วราชอาณาจักรไทย) ต้นตัวในเรื่องสิทธิ เสรีภาพ ตลอดจนหน้าที่และความรับผิดชอบในการดำรงชีวิต และครองสังคมอย่างเป็นธรรม ประชาชนในกลุ่มสหกรณ์ทุก ๆ กลุ่มจะได้รับการศึกษาอบรมให้เข้าใจถึงหลักการดำรงชีวิตในสหกรณ์ว่า จะพึงปฏิบัติตัวอย่างไรจึงจะเกิดเสรีภาพอันเป็นธรรมขึ้นได้ในการครองชีพ เมื่อเข้าใจหลักเสรีภาพอันเป็นธรรมในการครองชีพแล้วก็จะเกิดประชามติสำคัญขึ้นในกลุ่มสหกรณ์ ทุกกลุ่มทั่วประเทศ คือ ประชามติที่ว่า “แรงงานของเราแต่ละคนต้องเป็นของเรา ใครจะมาบังคับข่มขู่ ใช้เล่ห์กลฉ้อฉล ขยี้แย่งเอาไปไม่ได้” นี้นหมายถึง หลักการครองสังคมอย่างเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ

และยังเกิดประชามติที่ว่า “ประชาชนแต่ละคน ผู้เป็นต้นกำเนิดแห่งรัฐ เป็นหน่วยหนึ่งของสังคมและของชาติ เราเป็นเจ้าของสังคมและชาติ เราจึงทรงสิทธิอันสมบูรณ์ในการมีอำนาจครองสังคมและชาติ ไม่มีใครจะมามีอำนาจเหนือเราได้เลย และเราข้อมมีหน้าที่ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและชาติในอันที่จะต้องรักษา บำรุง (ภาษี) และบริหารเพื่อให้สังคมและชาติได้ดำรงอยู่เจริญรุ่งเรืองและปลอดภัย ซึ่งจะสรุปผลเป็นความสุขสมบูรณ์ของราษฎรแห่งรัฐสวัสดิการ (Welfare State) นี้หมายถึง หลักการครองสังคมอย่างเป็นธรรมทางการเมือง

การครองสังคมอย่างเป็นธรรมทางเศรษฐกิจและทางการเมืองจะค่อย ๆ เกิดขึ้นด้วยตัวของมันเองแบบอัตโนมัติ ไม่มีการเจาะจงเพื่อจะมีอำนาจหรือเพื่อจะเบียดเบียนในทางใช้อำนาจข้อย่างประโยชน์กัน หรือปฏิวัติอย่างที่นักการเมืองเขาทำกัน ทั้งนี้เพราะสภรณ์ไม่ปฏิวัติ แต่วิวัฒนาการ ตรงตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่ว่า “อภยา ุัจฉมัง สุขัง โลก” (ความไม่เบียดเบียนกันเป็นสุขในโลก) กับ “อหิงสา ปรีโม ธัมโม” (ความไม่เบียดเบียนกันเป็นบรมธรรม)

วิธีการครองสังคมแบบสภรณ์ อันจะเกิดขึ้นเองแบบอัตโนมัติจะหล่อหลอมขึ้นทีละน้อยในกลุ่มสภรณ์แต่ละกลุ่ม กลุ่มสภรณ์ยังมีมากขึ้นตามเจตจำนงค์ของประชาชนเจ้าของสังคมเจ้าของชาติ มติการครองสังคมก็จะยิ่งแน่นหนามั่นคงขึ้นทุกที กลุ่มสภรณ์ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านทั่วราชอาณาจักรไทยเหล่านี้ จะไม่ยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในวงจรของกิจกรรม และเกิดเป็นตาข่ายสภรณ์ ซึ่งคลุมทั่วแผ่นดินไทย เพราะมีการเชื่อมโยงกันโดยทางและถนน ซึ่งสร้างขึ้นด้วยความขีติเต็มใจ ไม่มีการบังคับ ของเหล่าสมาชิกที่อุทิศแรงงานให้แก่สังคมและชาติเพื่อประโยชน์สุขของตนเองแต่ละคน การสร้างทางหรือถนนเชื่อมกลุ่มสภรณ์ในหมู่บ้านทั่วประเทศนี้ กลุ่มสภรณ์ต่าง ๆ ในเขตติดต่อกัน อาจร่วมกันพิจารณา จ่ายเป็นค่าจ้างแรงงานให้กันได้ ตามความเหมาะสม เพราะกลุ่มสภรณ์ข้อมมีรายได้ หรือมีฉะฉานหมู่บ้านนี้อาจตั้งฐานพลังทางเศรษฐกิจขึ้นตามความเหมาะสม (เรื่องฐานพลังจะได้กล่าวไว้ในจดหมายเปิดผนึกฉบับต่อ ๆ ไป) ซึ่งจะทำให้หมู่บ้านเกิดกำลังการเงิน และนำเงินมาสร้างถนนหนทาง ตลอดจนการสาธารณูปโภคอื่น ๆ แม้แต่สวัสดิการโดยที่รัฐบาลไม่ต้องเสียเงินงบประมาณให้เลย

ตาข่ายสหกรณ์ ในความเห็นของกระผม เมื่อได้ก่อรูปขึ้นแล้ว จะกลายเป็นพื้นฐาน การปกครองแบบประชาธิปไตยที่เสรีในที่สุด ตาข่ายสหกรณ์ (ตุง) คือ กลไกการเมือง ที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ไม่มีการเจาะจงโดยเจตนา กลไกการเมืองนี้จะสร้างไทยใหม่ให้ สุขสมบูรณ์ โดยไม่ต้องทำลายไทยเก่า ดังเช่นกลไกการเมือง ทลือหลักสังคมนิยม ได้ทำลายอยู่ ประโยชน์อันใหญ่ยิ่งที่จะพึงได้จากกลไกการเมืองของตาข่ายสหกรณ์ กระผมขอระบุไว้ดังต่อไปนี้

(๑) ตาข่ายสหกรณ์ ปิดทางไม่ให้ผู้ร้ายของประชาชนเด็ดลอดเข้ามายึด อำนาจประโยชน์ได้อีกต่อไป

ตาข่ายสหกรณ์ ซึ่งคลุมอยู่ทั่วประเทศจะป้องกันไม่ให้ผู้ร้ายของประชาชน (ทั้งผู้ร้ายทางการเมืองและผู้ร้ายทางเศรษฐกิจ) เด็ดลอดแทรกแซงเข้ามามีอำนาจเหนือประชาชน

แก้คำผิดสำคัญ

หน้า ๑๕ บรรทัดที่ ๕ จากล่าง ๙๔ ปี โปรดแก้เป็น ๑๘๔ ปี
บรรทัดที่ ๔ จากล่าง ๕๔ ปี โปรดแก้เป็น ๕๖ ปี

หลายคนในขบวนการข้าราชการ ที่อยู่ใต้อำนาจ กระทำการยึดครองอำนาจทั้งทางตรงและ ทางอ้อม โกงกินชาติและประชาชนในวิธีต่าง ๆ มาเป็นปี ๆ เป็นเหตุให้ประชาชนสูญเสีย อำนาจอธิปไตย และเป็นเหตุให้เศรษฐกิจเสื่อมโทรม ราษฎรอดอยากยากจนทั่วประเทศ คนไทยพวกนี้ เป็นเพียงชนกลุ่มน้อย แต่กลับมีอำนาจใหญ่ยิ่ง สามารถขูดขูดปล้นไปเป็น หากินกับอำนาจและเงิน สู้บริดสังคมนิยมให้ยากจนลงทุกวัน ผลักดันให้ชาติเสื่อมสลายไปสู่ความ ล่มจม ต่อหน้าต่อตาประชาชนเจ้าของชาติ ซึ่งยืนอยู่ด้วยขันติธรรมอันสูงยิ่ง และไม่มีทาง จะช่วยตัวเองได้ นอกจากจะลุกขึ้นมาสังครามกลางเมือง อย่างราษฎรในฝรั่งเศส เมื่อ ๙๔ ปี ก่อน หรือราษฎรในรัสเซียเมื่อ ๕๔ ปี ก่อน

แต่ตาข่ายสหกรณ์จะช่วยป้องกันไม่ให้เมืองไทยจลาจล จนกลายเป็นฝรั่งเศส หรือ รัสเซีย ซึ่งเป็นการขัดแย้งกับหลักสันติธรรมของพระพุทธศาสนาอย่างร้ายแรง ในตาข่าย สหกรณ์ ชนกลุ่มน้อยจะแทรกแซงเข้ามายึดครองอำนาจไม่ได้ทั้งทางตรงทางอ้อม เพราะใน

ดาข่ายสหกรณ์ทั่วประเทศ ทุกหมู่บ้านเป็นบ่อมปราการที่เข้มแข็ง สมาชิกสหกรณ์ทุกกลุ่มสามารถนึกกำลังอย่างสงบ เข้าแถวปีดทางไม้ให้คนที่คิดโกงสังคมเหล่านี้ เล็ดลอดเข้ามาหาเสียงเพื่อทำร้ายประชาชนในรัฐสภาได้ ทหารและตำรวจซึ่งเคยถูกบังคับให้เป็นขุมกำลังสำหรับยदन่านาจ ก็ล้วนเป็นสมาชิกสหกรณ์ อย่างน้อยก็เป็นสหกรณ์ผู้บริโภคน มีการอยู่ดีกินดี อิ่มหน้าสำราญ ย่อมจะไม่ยอมเสียศักดิ์ศรีของเครื่องแบบ และความเป็นคนไทยผู้เสรี มอบตัวเข้าเป็นข้าทาสของผู้แสวงโชคทางการเมืองพวกนี้ เพื่อเอาชีวิตของตนเองและครอบครัว ปลอดภัยเป็นพรมบนผืนธรณีไทย สำหรับให้เขาเข้าไปฉ้อราษฎร์บังหลวง เป็นมหาเศรษฐีขึ้นมา จากหลังของราษฎร สมาชิกสหกรณ์ทุกคน จะระแวงระวัง สอดส่ายตามอง ไม่ยอมให้ไปสวกรายที่หากินกับการเมืองตนไหนผู้คนมาจากเมืองนรก เพื่อเกาะกินเลือดเนื้อของประชาชนได้อีกต่อไป ดาข่ายสหกรณ์ที่ขงคลุมทั่วประเทศ จะเป็นการเริ่มต้นของอวสานแห่งนักการเมืองผู้ไร้อุดมการณ์ ที่กบฏต่อราษฎรมาอย่างน้อย ๔๑ ปี

(๒) ดาข่ายสหกรณ์ ดึงประชาชนออกมาจากค่ายกักกันของคอมมิวนิสต์
พ้นจากการเป็นทาสแรงงาน และดึงประชาชนออกมาจากคุกนายทุน พ้นจากการเป็นทาสนาเงิน

ในปัจจุบันนี้ คอมมิวนิสต์ต่างชาติได้เล็ดลอดเข้ามาฉวยโอกาสจากความทุกข์ยากของประชาชน ตั้งค่ายใต้ดิน และบนดินขึ้นในจังหวัดต่าง ๆ อย่างน้อยมากกว่าครึ่งประเทศ และทำการก่อกวนชาติและหลอกลวงประชาชนที่ยากจนให้เข้าไปเป็นทหารป่าในค่าย บังคับให้คนไทยฆ่ากันเอง บังคับให้ทำงาน กตขี้ไว้ ได้อ่านาอย่างโหดเหี้ยม ใครขัดขืนหรือคิดหนีก็ถูกยิงทิ้งอย่างทารุณ นคือค่ายกักกันทาส ไม่ใช่ค่ายที่ปลดปล่อยทาสให้เป็นเสรีชน ประชาชนคนยากผู้ถูกหลอกหรือถูกบังคับให้ไปเป็นทาสอยู่ในค่าย เป็นผู้ทศวสงสารอย่างยิ่ง เพราะเป็นผู้ที่หนีเสือปะจรเข้ เขาถูกสูบเลือดในคุกนายทุน จึงหนีไปพึ่งคอมมิวนิสต์ แต่ในค่ายคอมมิวนิสต์เขาก็กลายเป็นทาสที่ขงชีวิตอยู่กับความตาย ประชาชนคนยากเหล่านี้รอความช่วยเหลือจากรัฐบาล รัฐบาลก็ได้พยายามช่วยเหลืออยู่ แต่ก็ยังไม่พบความสำเร็จที่ควรพอใจได้

ดาข่ายสหกรณ์จะช่วยประชาชนผู้่นาสงสารเหล่านี้ (ดูผ้ง) ในกลุ่มสหกรณ์ทุกหมู่บ้าน สมาชิกมีงานทำในระบบฐานพลังทางเศรษฐกิจ มีการทำมาหากินที่ปลอดภัยจากการขูดรีดกินแรง ของคนกลางและนายทุน มีความอิ่มหน้าสำราญ อยู่ดีกินดี สหกรณ์ทุกหมู่บ้านเปิด

ประตูโล่ง คอยรับประชาชนที่ยากไร้ ประชาชนที่กลายเป็นทาสอยู่ในค่ายคอมมิวนิสต์ ออกมอกันมือ ตายอยู่กลางคืนตากแดดตากฝน ก็สามารถหนีร้อนเข้าไปพึ่งเย็นอยู่ในกลุ่มสหกรณ์ ได้ มีชีวิตอยู่กับชาวสหกรณ์อยู่ร่วมกลุ่มอย่างพี่น้อง พึ่งพาอาศัยกัน เคารพสิทธิและเสรีภาพ อันเป็นธรรมซึ่งกันและกัน ไม่กดขี่รังแกกันแรงกัน เพราะระบบสหกรณ์ ไม่เปิดช่องให้สมาชิก เอาเปรียบกันแรงกันได้เลย ทุกคนแสวงผลจากแรงงานของเขาแต่ละคน ไม่กินแรงใคร และ ไม่มีใครมากินแรง นอกจากนั้นยังแสวงผลสวัสดิการเมื่อแก่ชราป่วยไข้พิการ จากแรงงานของเขากับผู้ร่วมกลุ่มที่สะสมไว้ในกลุ่มคล้ายรูปออมทรัพย์ ในกลุ่มสหกรณ์ตามหมู่บ้าน ทุกคนมีชีวิตอยู่ในบ่อมปรการที่อบอุ่น ลูกหลานมีการศึกษาแบบให้เปล่า ตามหลักสวัสดิการ พึ่งตัวเอง เลี้ยงตัวเองตามหลัก อัดดาหิ อัดโนนาโต และมีอัธยาศัย ไม่พุ่มเฟอ่ย วัฒนธรรมตะวันตกที่เหลวแหลกและฟุ้งเฟ้อ ทำลายชีวิตของคนไทยยุคใหม่ให้ย่อยยับและต่ำทราม ไม่มีโอกาสเข้าไปบ่อนทำลายชาวสหกรณ์ในกลุ่มได้ง่าย ๆ เพราะชาวสหกรณ์อยู่ในบรรยากาศของคตินิยมที่ว่า ความมีอัธยาศัยสร้างความสุขสงบร่มเย็น ความพุ่มเฟอ่ยสร้างความนิบหนวย

ความสุขสมบูรณ์ ในกลุ่มสหกรณ์ตามหมู่บ้าน จะดึงประชาชนที่ตกเข้าไปเป็นทาส ในค่ายคอมมิวนิสต์ออกมาหาแสงสว่างทุกวัน แล้ววันหนึ่ง ค่ายคอมมิวนิสต์ก็จะเหลือเพียงหัวหน้าคอมมิวนิสต์ผู้ไม่แสวงแสงสว่าง และค่ายนั้น ๆ ก็จะยืนตายเป็นค่ายร้างในที่สุด

นี่จะเป็นการช่วยรัฐบาลในการป้องกันคอมมิวนิสต์ ช่วยชีวิตทหารไทย และคนไทย และช่วยลดงบประมาณรายจ่ายที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร ตลอดจนช่วยระงับการจ่ายเงินที่ได้มาจากนาแห่งของประชาชนไม่ให้ไปฆ่าประชาชนผู้หยาดนาแห่งอนัน

ต่อไปนี้จะพูดถึงคุณนายทูน

ประเทศไทยเต็มไปด้วยคูกของนายทูน รัฐบาลไม่ว่ายุคไหน ไม่เคยมีความคิดที่จะปิดประตูคุณนายทูน เพื่อให้ นายทูนขังตัวเองอยู่แต่ในคูกของเขา ไม่ออกมาเพ่นพ่านทำอันตรายต่อประชาชน เช่นเดียวกับที่บริดโรว์แก กินแรง และฉูดฉาดเอาประชาชนเข้าไปเป็นทาสเงินในคูก คุณนายทูนของเมืองไทย เป็นคูกที่ล้าหลังและคร่ำครึที่สุดแห่งหนึ่งในบรรดาคูกนายทูนทั่วโลก ทั้งนี้เพราะว่า คุณนายทูนของเมืองไทยยังอุตมิไปด้วยเครื่องทรมานมนุษย์ด้วยวิธีการที่โหดเหี้ยมป่าเถื่อน เช่น วิถีทำนาบนหลังคนด้วยการนอนกินดอกเบ็ยอตราสูง และตอกเบ็ยทบตันทลุกหน ไม่มีวันไข้ได้หมดเลย วิถีออกห่วยกินแบ่งกินรวบซึ่งปล้น

ประชาชนและสังคมไปปีละพัน ๆ ล้านบาท เป็นเหตุให้ประชาชนส่วนใหญ่และสังคมยากจน
 วิถีเอาเปรียบของขบวนการคนกลาง ตลอดจนวิธีการเอาเงินต่อเงินสารพัดวิธี ตั้งแต่ขบวนการ
 ค่าไปจนถึงขบวนการคอร์รัปชัน นักรบราชย์บังหลวง คุกของนายทุนผู้หากินกับอำนาจของเงิน
 เหล่านี้ ได้บ่อนทำลายเศรษฐกิจของชาติและของประชาชนอย่างย่อยยับ เป็นผลให้เมืองไทย
 ยังคงยากจนเอาตัวไม่รอด มีหนี้ท่วมตัวมากจนทกวัน ซึ่งถ้าไม่แก้ไขก็จะล่มจมในที่สุด

เราชาวสหกรณ์ ไม่ต้องการอย่างนี้จะเอาเวรระงับเวร เราเป็นศิษย์พระตถาคต
 เราไม่ต่อต้านนายทุนด้วยเวร อย่างที่พวกคอมมิวนิสต์ เขาต่อต้าน แต่เราจะป้องกันตัวของ
 เราอย่างชอบธรรม และอย่างสันติด้วยปัญญาตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่ว่า นัตถิ สันติ
 ปริงสุยัง เท่านั้น นายทุนทั้งหลาย ทั้งหน้าเลือดและไม่หน้าเลือด ไม่ต้องกลัวว่า เราจะ
 ล้างโลกด้วยเลือด เราไม่ต้องการให้โลกเน่าเพราะเลือดเน่า เราต้องการให้โลกร่มเย็นและ
 สวยงาม จะไม่มีการทำลายสังคมเก่า เพื่อสร้างสังคมใหม่ ในขบวนการสหกรณ์เป็นอันขาด
 แบบที่ขบวนการสังคมนิยมคอมมิวนิสต์กำลังทำอยู่ เราจะบูรณะสังคมที่พังและทรายเป็นต้น
 ยุติธรรมขนด้วยการสร้างกลุ่มสหกรณ์ขนทั่วประเทศตามหมู่บ้านทุก ๆ หมู่ เราทำภายใน
 ขอบเขตของสิทธิอันชอบธรรมของมนุษย์ชน ทำตามคติธรรมของสหประชาชาติที่ว่าด้วยการ
 ผดุงไว้ซึ่งสิทธิของมนุษย์ชน (The Rights of Man) ไม่ทำลายล้างสิทธิเสรีภาพของเพื่อนมนุษย์
 หนึ่งปวง ทำนายทุนชนเลวทั้งหลายจึงใช้สิทธิที่ไม่ชอบธรรมกดขี่ขูดเลือดคนจนต่อไป
 ถัด เราไม่ต่อสู้กับท่านให้เปลืองชีวิต เปลืองเวลาเปลืองแรงงาน เราจะถนอมแรงงานของ
 เราไว้แต่ละคน ออกแรงทำงานของเราแต่ละคน และสร้างชีวิตสร้างฐานะขึ้นมาแต่ละคน
 อย่างเสรีด้วยคติธรรมของสหกรณ์ คือ ไม่เบียดเบียนใคร เรายึดหลักธรรมของพระพุทธเจ้า
 ที่ว่า อหิงสา ปรีโมธัมโม (การไม่เบียดเบียนกันเป็นบรมธรรม) เราจะกอดคอกันอยู่แต่ใน
 รั้วของกลุ่มสหกรณ์ของเราเท่านั้น ไม่ออกไปเบียดเบียนใคร กลุ่มของเราจะโตขึ้นเองอย่างสงบ
 ไม่มีการแสวงอำนาจ เพราะอำนาจจะเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติของการเกาะกลุ่ม คนยาก
 คนจนจะเข้ามาหาความร่วมมือในกลุ่มของเราตามสิทธิเสรีภาพและความพอใจของเขา ถ้า
 คนยากคนจนที่โสมหาเราเหล่านี้ จะสลัดตัวออกมาจากคุกของนายทุนชนเลวเพื่อแสวงแสง
 สว่างของชีวิต ก็ขอนายทุนที่เลวทั้งปวง จงอย่าได้ถือโทษเราเลย และถ้าหากคุกของนายทุน

เร็ว ๆ จะกลายเป็นครุร้าย ไม่มีทาสน้ำเงินจะให้เขารัดได้ก็อีกต่อไป ก็ขอให้เขาจงเข้าใจ
ว่ามันเป็นเรื่องของกรรมเก่าที่เขาต้องใช้หนี้ เขาหนักกรรมหนักกรรมไปไม่ได้

สรุปแล้ว กระผมก็ขอกล่าวด้วยความมั่นใจว่า ตาข่ายสหกรณ์จะดึงคนยากคนจน
ออกมาจากค่ายคอมมิวนิสต์ และคุณนายทุน และจะทำให้ค่ายคอมมิวนิสต์และคุณนายทุนขึ้น
ตาย ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อเสรีชนเจ้าของแรงงานบริสุทธ์อีกต่อไป แล้วเมืองไทยจะสันติและ
สุขสมบูรณ์

(๓) ตาข่ายสหกรณ์สร้างพื้นฐานอันมั่นคงแน่นอนหนา ให้แก่ระบอบ
ประชาธิปไตยที่เขายึดยึดให้เราตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ พื้นฐานอันนี้จะไม่ยอม
ผู้ร้ายของประชาชนคนใดเข้ามาบุคทำลายได้เลย เพราะมันเป็นพื้นฐานที่หนัก
กำลังของประชาชนไว้อย่างแข็งแกร่งทั่วประเทศ เป็นฐานรากที่ทำด้วยเหล็กกล้า
สำหรับรองรับศึกประชาธิปไตยที่ประชาชนเป็นเจ้าของและเป็นใหญ่อย่างแท้จริง

๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ เวลาเช้ามีต คนไทยกลุ่มหนึ่งที่ทะเลาะกับเจ้าองค์หนึ่ง
ปารีส—นครแห่งการปฏิวัติ ได้ร่วมมือกับคณะทหารคณะหนึ่งทำการปฏิวัติยึดอำนาจเปลี่ยน
ระบอบการปกครองเป็นประชาธิปไตย การทะเลาะกับเจ้าซึ่งใช้อำนาจและอารมณ์มากกว่า
เหตุผลลงคืน ใต้ทำให้เกิดอุปัทวเหตุ (เช่นเดียวกับการใช้อำนาจของนายตำรวจใหญ่ที่บริเวณ
พระราชวังดุสิตเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖) ที่จุดชนวนของการ ปฏิวัติขึ้นอย่างรวดเร็ว ใน
นครหลวงกรุงเทพ ฯ ครึ่งนั้น และได้ก่อความระส่ำระสายทางการเมืองและทางเศรษฐกิจขึ้น
เรื่อยมา ๔๑ ปี จนถึงทุกวันนี้ อุดมการณ์ของการปฏิวัติครึ่งนั้นคือหลัก ๖ ประการซึ่งมีการ
ฉลองกันในงานฉลองรัฐธรรมนูญตอนแรก ๆ แต่แล้วก็เงยบหายเข้ากลีบเมฆไป ไม่มีการเอ่ย
ถึงหลัก ๖ ประการนอกเลย ทั้งนี้เพราะได้เกิดการแตกแยกอย่างร้ายแรงขึ้นในระหว่างนัก
ปฏิวัติ ผู้เอาชนะตัวเองไม่ได้ การแตกแยกซึ่งหมายถึงการแสวงอำนาจและช่วงชิงอำนาจฆ่า
ฟันกันเอง ได้ทำให้นักปฏิวัติ ๒๔๗๕ หลายคนคิดถึงการรักษอำนาจ ไม่มีจิตใจจะนึกถึง
อุดมการณ์เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนอย่างจริงจังอีกเลย การเล่นเกมเมืองได้กลายเป็น
การเล่นหมากรุกกลเพื่อรักษาบลลังก์แห่งอำนาจ ด้วยการคอยจับไหวจับพิบ หาทางวิตรอน
ฝ่ายตรงข้ามไม่ให้ มีเสียงมีกำลังขึ้นมาได้เท่านั้น ประโยชน์สุขของราษฎรไม่มีใครเอ่ยถึง

การรื้อถอนอำนาจกันและการรักษาอำนาจกัน บางครั้งก็มีการลอบทำร้ายกัน ลอบฆ่ากันอย่างป่าเถื่อน เช่น นายไฉง สุวรรณทัต ถูกขว้างระเบิดขาคาด นายชน โรจนวิภาต นักหนังสือพิมพ์ ถูกยิงตายกลางถนนอย่างเฉาบน นายทวี ตะเวทีกุล กับพวก ถูกยิงทั้งอย่างป่าเถื่อน นายเตียง ศิริขันธ์ ถูกยิงสด นายชาญ บุณนาค วีรบุรุษเสรีไทย ถูกล้างชีวิตหายสาปสูญไป นายอารีย์ ลีวีระ นักหนังสือพิมพ์ ถูกตำรวจยิงทั้งระหว่างฮันนิมุน ฯลฯ ที่น่าอนาถใจอย่างที่สุดก็คือ ในระยะแรกที่จอมเผด็จการได้ครองอำนาจถึงขีดสุดได้มีการตั้งศาลพิเศษตัดสินประหารชีวิตคนไทย ๑๘ คน แบบปิดประตูฆ่าแมวโดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม คิดแต่จะกำจัดศัตรูการเมืองให้หมดสิ้นไปเท่านั้น และที่น่าสังเวชใจอย่างยิ่งก็คือ ในระหว่างที่ฝ่ายรักษาดุคมการณ์ประชาธิปไตยที่คณะปฏิวัติเอามายึดยึดให้ประชาชนเมื่อ ๒๔๗๕ กับผู้กบฏต่อระบอบประชาธิปไตยที่คิดตั้งตัวเองขึ้นเป็นผู้เผด็จการอันยิ่งใหญ่เจริญรอยตาม ฮิตเลอร์และ มุสโสลินี ได้ต่อสู้กันอยู่ในตอนแรก ๆ นั้น ฝ่ายที่กบฏต่อประชาธิปไตย ได้ใช้อำนาจจับนักคิดและนักการเมืองฝ่ายประชาธิปไตยไปขังทรมานไว้ที่เกาะตารุเตา อดอยากล้มตายไปอย่างน่าเวทนา ประชาชนคนไทยได้เป็นแต่ผู้ซึ่งต้องใช้ขันทิธรรมและสติสัมปชัญญะอย่างสูง ระงับความเบื่อหน่ายและความโกรธแค้น ที่ต้อง กลายเป็น หนุ่ผ่าแพรก สำหรับให้ ข้างป่า เขี้ยบบเล่่นอย่าง ส่าราญ มันเป็นภาพ ที่น่ารังเกียจน่าชังอย่างที่สุดที่นักเล่นกลการเมืองได้สมคบกันยึดยึดประชาธิปไตยให้กับประชาชน และให้คำมั่นว่าจะมอบอำนาจอธิปไตยให้กับประชาชนปกครองตัวเอง แต่เมื่อยึดอำนาจได้แล้วก็ทะเลาะกันเอง และกระทำการทรยศต่อวิญญานของประชาธิปไตย ด้วยการตั้งตัวเองขึ้นเป็นผู้เผด็จการ ครอบครองบ้านเมืองตามความพอใจของตัว ราชฎรพคอะไรไม่ได้ หนังสือพิมพ์ถูกปิดปาก การปกครองขาดเสถียรภาพ เพราะปฏิวัติเข้าปฏิวัติเย็น เขี้ยบบศีระราชฎรเล่นอย่างไม่เกรงใจ ผลัดกันยึดอำนาจครองแผ่นดินอยู่หลายสิบปี โดยไม่มีเป้าหมายนโยบาย และโครงการสร้างชาติสร้างสังคมเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนอย่างแน่นอนเลย คนหนึ่งทำไว้เมื่อได้อำนาจ อีกคนหนึ่งแย่งอำนาจได้มากล้่มงานเก่า แล้วสร้างงานใหม่ตามความพอใจของตัว ประเทศชาติจึงคลานไปอย่างเต่าตาบอด วกไปวนมา เหมือนพายเรืออยู่ในอ่าง แล้วในที่สุดนักปฏิวัติ ๒๔๗๕ ก็ตกบัลลังก์ตายไปบ้าง ถูกเนรเทศบ้าง ลาออกจากตำแหน่งนักปฏิวัติบ้าง หนีไปบวชบ้าง ทั้งบ้านเมืองไว้ในกำมือสมุนการเมืองซึ่งสวมเครื่องแบบขนมานังบัลลังก์แทนอย่างเต็มภาคภูมิ ครั้นแล้วก็ลุคแห่งการฉ้อ

เรื่อง... ๒๑

ราษฎรบังหลวงก็เริ่มต้น มีการกอบโกยกันเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ล้าน ทำมาหากินกันอยู่บนหลัง
ของราษฎรเจ้าของประเทศผู้ยากจนอย่างสุขสำราญบานใจ ตั้งตัวอยู่ในความประมาท คิดว่า
จะกินแรงชาติ กินแรงประชาชนอย่างไม่รู้จักพอได้ชั่วลูกชั่วหลาน แต่เวลาเป็นพระเจ้าแห่ง
การเปลี่ยนแปลงฟ้าจึงดาลลงมาอย่างคาดไม่ถึงในกลางเดือนตุลาคม ๒๕๑๖ เทวดาผู้ชาย เทวดา
ผู้หญิงที่กินบ้านกินเมืองอยู่ตั้งแต่ นักปฏิวัติ นายทหาร บัณฑิตใหญ่รุ่น ๒๕๗๕ ตกบัลลังก์ตายเป็นคน
สุดท้ายก็ถูกเด็กใส่หัวเนรเทศออกไปนอกประเทศแทบไม่มีแผ่นดินจะอยู่ พลังใหม่ได้แบ่งบาน
ชนในแผ่นดินไทยเป็นครั้งแรกเหมือนดอกไม้ที่พร้อมใจกันบานอย่างพรั่งพรั่ง

ขณะนี้เรากำลังมองดูพลังใหม่ของเราอย่างใจเต้น ที่ต้องใจเต้นก็เพราะพลังใหม่
ใหม่ทุกอย่าง เป็นพลังบริสุทธิ์ ไม่มีราศี เป็นพลังที่แข็งแกร่งเหมือนเหล็กกล้าที่พร้อมจะ
ผลักดันชาติ ด้วยกำลังแรงให้ออกวิ่งไปข้างหน้า พลังใหม่นี้กำลังนำไทยวิ่ง ไม่เดิน เพราะ
คงคิดกันว่าได้เดินตามเตมยมา ๔๑ ปีแล้ว ไทยกำลังวิ่งไปในถนนที่มีหนามและมีหลุม ถนน
สายนี้มีทางแยกสามแพร่ง ปัญหาจึงมีว่าเราจะแยกไปทางไหน ขวาหรือซ้าย หรือกลาง?

ท่านนายกรัฐมนตรี เราต้องตัดสินใจ เราต้องทรหดอดทนและกล้าหาญ เหมือน
บรรพบุรุษของเราที่บางระจัน นี่เป็นวิกฤตคาลของชาติไทย เราจะบ่นด้วยความหวาดกลัว
และย่อท้อไม่ได้อย่างเด็ดขาด โปรตยขึ้นชนแล้วมองไปข้างหน้า แม้เวลาของท่านจะจำกัด
แต่ทุก ๆ นาทีต้องผ่านไปอย่างมีคุณค่า เรายังไม่เห็นอะไรที่ขอบฟ้า แต่เรารู้ว่าข้างหน้า
ความหวังยังมี ความหวังที่เราหวังมา ๔๑ ปี

เราหวังอะไร?

เราหวังความสุขสมบูรณ์ อีสรรภาพ เสรีภาพ และอำนาจของปวงชน
๔๑ ปีที่แล้วมา เราไม่มีความสุขสมบูรณ์ ไม่มีอีสรรภาพ ไม่มีเสรีภาพ และไม่มี
อำนาจเพราะเราเป็นทาสของคนกลุ่มน้อยที่ครองเมือง ๔๑ ปี เป็นประวัติศาสตร์แห่งความมืด
๔๑ ปี ไม่มีความสว่างสดใส แต่เดี๋ยวนี้ฟ้าเบิกอรุณแล้วเราจะออกเดินทาง แต่เราจะไปทางไหน?

แผ่นดินไทยรุ่นวายมา ๔๑ ปี เราไม่รู้ว่า จะไปทางไหน นักปฏิวัตินักการเมือง
เขาไม่มีเข็มทิศนำทาง ไม่มีเป้าหมายที่แน่นอน เขาพาเราไม่ได้และไม่ได้พา เขาได้แต่
แสวงอำนาจ แสวงเงิน แสวงลาภยศสรรเสริญและสายสะพาย ความเห็นแก่ตัวของเขาทำให้

ประชาชนยังคงยากจนอยู่ตลอด ๔๑ ปี บัดนี้ เราประชาชนได้ยืนขึ้นแล้ว เราจะทำอะไรบ้าง และจะอย่างไร, ทำไม?

สิ่งที่เราจะทำนั้น แน่นนอน ย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราต้องการ

เราต้องการอะไร? แน่นนอน เราต้องการอำนาจของปวงชน

อำนาจของปวงชนจะมาอยู่กับเราได้อย่างไร? ตอบว่า เราต้องบอกตัวเองว่าปวงชนเกิดจากกลุ่มชน และกลุ่มชนเกิดจากบุคคลแต่ละคน เราทุกคนแต่ละคนเมื่อเกาะกลุ่มกันเข้าแล้ว ก็กลายเป็นปวงชนและเป็นรัฐ (State) ที่ใดไม่มีคน ที่นั่นไม่มีรัฐ รัฐจะเกิดได้ก็เพราะคนจับกลุ่ม และอำนาจของปวงชนจะเกิดได้ก็เพราะคนแต่ละคนสนใจที่จะเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจและสนใจที่จะใช้อำนาจนั้นทางปวงชน ซึ่งเป็นเจ้าของรัฐ เจ้าของชาติ

ตาข่ายสหกรณ์ที่ขึงอยู่ทั่วประเทศ คือ สายระยางที่โยงอำนาจของคนไทยแต่ละคนเข้าด้วยกันจนกลายเป็นอำนาจของปวงชน ความสำเร็จของตาข่ายสหกรณ์ก็คือความสำเร็จของอำนาจที่มาจากปวงชน

อำนาจของปวงชนที่เกิดขึ้นจากอำนาจของราษฎรแต่ละคน ในกลุ่มสหกรณ์นั้น เป็นอำนาจสำหรับบริหารประเทศอย่างจริงจังแท้ เป็นอำนาจบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรเจือปนและแอบแฝง เมื่อใช้อำนาจของปวงชนอันบริสุทธิ์นี้บริหารประเทศแล้ว ประชาธิปไตยบริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้น — คือประชาธิปไตยของปวงชน มีผู้แทนปวงชนที่มีอู่ไม่เนา เข้าไปในรัฐสภา เหตุที่อู่ไม่เนาเพราะผู้แทนเหล่านั้นสมาชิกสหกรณ์เป็นผู้เลือกขึ้นมาจากประชาชาติ ไม่มีการซื้อขาย ไม่มีการแสวงประโยชน์ที่ผู้แทนราษฎร ๔๑ ปี มากมายหลายคนได้แสวงมาแล้ว

ผู้แทนสหกรณ์ที่มาจากกลุ่มสหกรณ์ทุกหมู่บ้านทั่วประเทศจะตั้งแนวสหกรณ์ขึ้นในรัฐสภาโดยอัตโนมัติไม่ต้องชักข้อมกันเลย เพราะทุกกลุ่มสหกรณ์ที่เลือกผู้แทนของเขา เลือกจากอุดมการณ์อันเดียวกันที่สมาชิกทุกคนเห็นประโยชน์แล้ว — คืออุดมการณ์ที่เทอดทูนแรงงานและก้ำจัดการกินแรง ก้ำจัดคนกลางผู้รีดกำไร ก้ำจัดความชั่วร้ายของสังคมที่เกิดจากการแสวงอำนาจ แสวงเงิน แสวงอภิสิทธิ์หรืออิทธิพลที่ทำร้ายสิทธิเสรีภาพอันเป็นธรรมของประชาชน อุดมการณ์อันสูงส่งด้วยความเป็นธรรม เป็นอุดมการณ์ที่จรัสอยู่ในชีวิตจิตใจของสมาชิกสหกรณ์ทุกกลุ่มทั่วราชอาณาจักร เมื่อสมาชิกสหกรณ์ทุกคนมีธรรมประจำใจเช่นนั้น เขาก็ต้อง

เลือกผู้แทนของเขาเข้าไปรักษาประโยชน์ของเขาในรัฐสภาด้วยความรับผิดชอบต่อตัวเขาเอง และต่อประเทศชาติ จะไม่มีผู้แทนมือเน่าใจเน่าไปจากกลุ่มสหกรณ์เลย

เมื่อกลุ่มสหกรณ์แต่ละกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันเป็นตาข่ายหรือลูกโซ่เกิดมากขึ้น มีสมาชิกมากขึ้นด้วยกาลเวลา เสียงสหกรณ์ในรัฐสภาก็ย่อมมากขึ้นเป็นเงาตามตัว แล้วในวันหนึ่ง — เมื่อตาข่ายสหกรณ์คลุมออกไปได้ทั่วประเทศ เสียงสหกรณ์ก็จะเต็มรัฐสภา และเมืองไทยก็จะมีรัฐบาลสหกรณ์ — คอรัปชั่นที่เป็นของปวงชนรักษาประโยชน์และแรงงานของปวงชนที่มึนคนยากจนอยู่อย่างน้อย ๘๕ เปอร์เซ็นต์ การเอาเปรียบ กินแรง ซึ่งเป็นต้นเหตุในชั้นรากฐานของความยากจน จะลดลงและหมดไปในที่สุด

แล้วประชาชนก็จะสุขสมบูรณ์ด้วยลัทธิเศรษฐกิจสหกรณ์อันเสรี ไม่จำเป็นต้องกระโจนไปหาลัทธิเศรษฐกิจสังคมนิยม ซึ่งรัฐทรงอำนาจเด็ดขาดเหนือประชาชน และจะกลายเป็นเผด็จการทางเศรษฐกิจการเมืองแบบคอมมิวนิสต์ และจะนำมาซึ่งการแตกสามัคคีในชาติ เพราะเผด็จการเป็นระบอบการช่วงชิงอำนาจการเมืองการปกครอง ด้วยการฆ่ากัน ทำลายกัน หรือตบะฮัก เบียดเบียน หรือแม้แต่ หลนเปี้ยว หลิวข้าวฉี ซึ่งตายไปอย่างลึกลับ เป็นตัวอย่างที่แสดงอย่างชัดแจ้งว่า ในระบอบเผด็จการสังคมนิยม การครองอำนาจอธิปไตยเป็นของบุคคล ไม่ได้เป็นของปวงชน บุคคลครองเมือง ผลัดกันเป็นหัวหน้าอยู่ คณะเดียวพรรคเดียว มีบริวารแวดล้อม เทิดทูนบุญญาบารมีไว้เหนือหัว ไม่ต่างกับหัวหน้าอยู่การเมืองแห่งประเทศไทยที่ตกบัลลังก์ตายไปแล้ว หรือที่ถูกเนรเทศไปแล้ว

ท่านนายก ฯ กระผมเห็นว่า ประชาธิปไตยในเมืองไทย ยังไม่มีรากฐานที่มั่นคงพอเหมือนประชาธิปไตยในอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกา ระบบบุญญาบารมี ซึ่งเป็นระบบของชนชั้นหนึ่ง ยังครองสังคมน้อย และจะไม่หมดไปในเร็ววัน เพราะพื้นฐานเดิมของสังคมของเราเป็นพื้นฐานของศักดินา ถ้าเอาสังคมนิยมมาใช้กับระบบปกครองที่ยังไม่มีวิวัฒนาการประชาธิปไตยที่แท้จริง และยังคงเต็มไปด้วยระบบบุญญาบารมีแบบของไทย เราจักจะพบกับเผด็จการสังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์ได้ง่ายขึ้น ซึ่งหมายความว่าปวงชนมีอำนาจไม่ได้อย่างที่เรากำลังต้องการ แต่ถ้าเราเอาสหกรณ์มาใช้ สหกรณ์จะค่อย ๆ ปรับจิตใจของประชาชนให้เข้าถึงสิทธิเสรีภาพอันเป็นธรรมชาติ และเข้าถึงความรับผิดชอบในประโยชน์ของการใช้แรงงานของราษฎรแต่ละคน ซึ่งเป็นภาระเน้นถึงความสำคัญของคุณค่าตามความหมายของปัจเจกชนนิยม Individualism และจะค่อย ๆ สร้างพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตยขึ้นมาจนกระทั่งเมืองไทยสามารถเป็น

ประชาธิปไตยได้อย่างแท้จริงในที่สุด ไม่มีทางจะแปรเปลี่ยนเป็นเผด็จการสังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์ไปได้

และเมื่อขบวนการสหกรณ์ได้สร้างประชาธิปไตยที่ปวงชนมีอำนาจแล้ว กาลเวลา ก็จะสร้างรัฐสหกรณ์ขึ้นโดยอัตโนมัติ และรัฐสหกรณ์จะก้าวไปสู่รัฐสวัสดิการ ซึ่งเป็นยอดปรารถนาสุดท้ายของมนุษย์

โปรดสังเกตว่าสหกรณ์ ไม่กีดกันความคิดของมนุษย์อย่างเผด็จการหรือคอมมิวนิสต์สังคมนิยมกีดกัน สหกรณ์เคารพความคิดของคนทุกคน เพราะฉะนั้น ในขณะที่สหกรณ์ใช้สิทธิของมนุษย์ชนรวมกลุ่มเพื่อสร้างร่วป้องกันตัวเองไม่ให้นายทุนและคอมมิวนิสต์รุกราน และสหกรณ์ไม่ออกไปปราบปรามคนสองพวกนี้เลย นายทุนและคอมมิวนิสต์จะตั้งกลุ่มหรือพรรคของเขาขึ้นมาก็ได้ตามสิทธิที่เขาจะมี สหกรณ์ไม่รังเกียจและไม่กีดกัน เพราะสหกรณ์ไม่รวบอำนาจ แต่กระจายอำนาจไปสู่ปวงชน สหกรณ์ยืนอยู่อย่างสันติชนที่เคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น และสหกรณ์ถือธรรมเป็นอำนาจ อยู่ด้วยศรัทธาอันสุจริตประการเดียว คือมันอยู่ในการรวมกลุ่มเพื่อป้องกันตัว ไม่ใช่เพื่อรุกราน สหกรณ์เชื่อว่า ธรรมชาติชีวิตของมนุษย์ต้องการความอบอุ่นของท้อง และความเป็นอิสระเสรีของใจและกาย トラバโตที่สมาชิกสหกรณ์ทุกคนกินอึมนอนหลับ มีอิสรภาพและเสรีภาพทางใจและกาย トラバนั้นสหกรณ์ก็จะยืนอยู่ได้อย่างมั่นคง ไม่ต้องหวาดกลัวจนต้องไปกีดกันความคิดและการกระทำของค่ายขวาค่ายซ้าย แต่ประการใดเลย

สหกรณ์อยู่ด้วยธรรมอันเป็นความจริงของชีวิต และธรรมอันนั้นเป็น อมตะธรรม สหกรณ์ไม่ได้อยู่ด้วย อำนาจ เพราะอำนาจเป็นทาสของกาลเวลา เปลี่ยนแปลงได้ไม่เป็นอมตะ

เมืองไทย เป็นเมืองพุทธ ประชาชนส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ เราคนไทย ต้องการความเสมอภาคอันเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ ต้องการความเป็นอิสระเสรีทางการเมือง และต้องการความสุขสงบร่มเย็น เราเดือดร้อน เพราะคนยังกดขี่ กินแรงกันทั่วประเทศ ถ้าสหกรณ์จะช่วยเราให้พ้นจากการกดขี่ของคอมมิวนิสต์และนายทุนได้ เราก็ควรพอใจ

(๔) ตาข่ายสหกรณ์เพิ่มผลผลิต

เมืองไทยเป็นเมืองเกษตร การเพิ่มผลผลิตทางเกษตร จึงเป็นทางรอดที่สำคัญของชาติ สหกรณ์ส่งเสริมการใช้แรงงานให้เกิดประโยชน์และส่งเสริมให้มีการใช้อุปกรณ์การผลิตให้เป็น

คุณแก่การเศรษฐกิจ เช่น การใช้เครื่องจักร การใช้ที่ดิน เป็นต้น การปฏิรูปและบำรุงที่ดิน ซึ่งเป็นอุปกรณ์การผลิตสำคัญเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและแก่สังคมอย่างมากที่สุดที่จะ มากได้โดยไม่ทำลายสิทธิของประชาชนอย่างไม่เป็นธรรม เป็นเป้าหมายสำคัญของสหกรณ์

กระผมจะขอจบจดหมายเปิดผนึกฉบับที่ ๑ ไว้เพียงนี้ก่อน แต่ก่อนจะลงชื่อ กระผมขอขอบพระคุณท่านรัฐบุรุษอาวุโส ปรีดี พนมยงค์ ที่ได้กรุณายืนยันไว้ในจดหมายถึง ท่านนายกรัฐมนตรี สัญญา ธรรมศักดิ์ ว่า ท่านเทอดทูนอำนาจของปวงชน ท่านรัฐบุรุษ- อาวุโส ปรีดี พนมยงค์ คิดถูกแล้ว และเข้าใจถูกแล้ว คือเข้าใจว่า ปวงชนมีอำนาจ และปวงชนไม่ใช่ผู้รับใช้รัฐ ไม่ใช่คนของรัฐแน่นอน

และกระผมขอความกรุณากราบเรียนท่านนายกรัฐมนตรี สัญญา ธรรมศักดิ์ ว่า กระผมไม่มีโอกาสเข้าไปเสนอทรรศนะความคิดเรื่องสหกรณ์ในสภานิติบัญญัติได้ จึงต้องขอ ความกรุณาเสนอผ่านท่านนายกฯ และท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติตัวแทนประชาชนผู้ทรงคุณ ปรึญญาทุกท่านโดยทางจดหมายเปิดผนึกฉบับที่ ๑ นี้ เพื่อให้โปรดพิจารณาทรรศนะความคิดของ ราษฎรไทยผู้เดินอยู่ข้างถนนคนหนึ่งว่า จะควรถือเอาสหกรณ์เป็นนโยบายเศรษฐกิจแห่งชาติ หรือไม่ และควรจะระบุไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ ทั้งนี้ ให้พิจารณาจากเหตุผลที่ว่า ปัญหา แรงงานเป็นปัญหาเป็นตายของชาติและของโลก และสหกรณ์เป็นกลุ่มที่รักษาผลประโยชน์ ของแรงงาน เพราะสหกรณ์ต้องการกำจัดการกินแรง

และท้ายที่สุด กระผมขอฝากความรู้สึกให้ประชาชนเพื่อนร่วมชาติสักคนหนึ่งที่ เราถูกขังการเมืองเหยียบย่ำโก่งกินมา ๔๑ ปี แล้ว เราจะไม่ยอมให้ใครมาทำกับเราอย่างนี้ อีกต่อไปอย่างเด็ดขาด ถ้าเรายอม ก็ขอให้เราจงพร้อมใจกันแขวนคอตายเสียเถิด อย่าได้อยู่ เป็นปวงชนของชาติให้หนักแผ่นดินไทยต่อไปเลย.

ขอได้รับความเคารพจากกระผม

(สด กุระโรहित)

บันทึกเพิ่มเติม

ข้อคิดในจดหมายเปิดผนึก ฉบับที่ ๑ นี้ เป็นเพียงหลักการและทฤษฎีเท่านั้น ส่วนข้อปฏิบัติ เพื่อนำหลักการและทฤษฎีนี้ เข้าสู่เป้าหมายจนเกิดความสำเร็จตามอุดมการณ์สหกรณ์ จะได้เสนอไว้ในจดหมายเปิดผนึก ฉบับต่อไป

ข้อปฏิบัติที่จะเสนอ เพื่อแก้ปัญหาการครองชีพ ครองสังคม ของประชาชน มีดังนี้ :-

๑. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ** ; ปัญหาคนกลาง, ปัญหาการผูกขาดกักตุน, ปัญหาดอกเบี้ยวตราสูง, ปัญหาอุปสรรคการผลิตที่ไม่ทำการผลิต หรือผลิตไม่คุ้ม, หรือขาดการปรับปรุง, ปัญหาการผลิตสิ้นหรือขาด, ปัญหาตลาดและการจำหน่าย, ปัญหาราคาสินค้า, ปัญหาค่าตอบแทนแรงงาน, ปัญหาคนไม่มีงานทำ ฯลฯ

๒. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาการเมือง** : ปัญหาผู้แทนราษฎรมือเน่าที่หากินกับการเมือง, ปัญหาอิทธิพลพ่อค้าที่อยู่เหนือผู้แทนราษฎร, หรืออยู่เหนือพรรคการเมือง ซึ่งเป็นภัยต่อบ้านเมือง, ปัญหาการปล้นอิทธิพลของปวงชนโดยผู้ร้ายทางการเมือง, ปัญหาการใช้อำนาจหน้าที่อภิสิทธิ์อิทธิพลฉ้อราษฎร์บังหลวง, ปัญหาอัยการเมือง, ปัญหาหมู่บ้านในแง่การปกครอง, ปัญหาการรวบอำนาจส่วนกลาง ไม่กระจายอำนาจไปสู่หน่วยเล็กที่สุดของการปกครองคือหมู่บ้าน, ปัญหาระบบกำนันผู้ใหญ่บ้านที่ล้าสมัย, ปัญหาเทศบาล ฯลฯ

๓. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาการศึกษา** : ปัญหาสถานศึกษาไม่พอแก่เด็ก, ปัญหาครูไม่พอ, ปัญหารายได้ต่ำของอาชีพครู, ปัญหาเด็กไม่ได้เรียนและขาดการศึกษา, ปัญหาแป๊ะเจี๊ยะ, ปัญหาการทุจริตเด็ก, ปัญหาการขาดแคลนอาหารและอุปกรณ์การสอนการเรียน, ปัญหาค่าเล่าเรียนแพง, ปัญหาการอบรมเด็กที่ผิดทาง, ปัญหาเรื่องเอาการศึกษาไปค้ากำไร, ปัญหาเยาวชนกับวัฒนธรรมตะวันตก ฯลฯ

๔. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาการคมนาคมและการขนส่ง** : ปัญหาความไม่สะดวกไม่ปลอดภัยในการเดินทาง และการขนส่ง, ปัญหาค่าโดยสารและค่าขนส่งแพง, ปัญหาการทางระหว่างหมู่บ้าน, ปัญหาการขาดประสิทธิภาพของอุปกรณ์การคมนาคมและการขนส่ง, ปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์การคมนาคมและการขนส่ง ฯลฯ

๕. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาเครื่องอุปโภคบริโภค** ; ปัญหาอาหารแพงและขาดแคลน, ปัญหาเครื่องนุ่งห่มแพงและขาดแคลน ฯลฯ

๖. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาสลัมและเคหะสถานบ้านเรือน** : ปัญหาที่อยู่อาศัยที่ขาดสุขลักษณะ, ปัญหาความแออัดในตัวเมือง, ปัญหาการไม่มีบ้านของตัวเอง, ปัญหาสังคมที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมในบริเวณที่อยู่อาศัย ฯลฯ

๗. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาสุขภาพและการรักษาพยาบาลในชนบท** : ปัญหาการกระจายแพทย์ไปสู่ชนบท, ปัญหาแพทย์พยาบาลไม่พอ, ปัญหายาแพง, ปัญหาสถานพยาบาลที่ขาดแคลนในชนบท, ปัญหาการเจ็บไข้ในหมู่บ้าน และคนป่วยถูกทอดทิ้งขาดการรักษาพยาบาล ฯลฯ

๘. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาการสาธารณูปโภคในชนบท** ; ปัญหาทางเดินและถนนในหมู่บ้าน, ปัญหาการระบายน้ำเสียและการทิ้งสิ่งปฏิกูล, ปัญหาล้าราง ล้าคลอง ทางน้ำ และสะพานที่ขาดการบำรุงรักษา, ปัญหาหนี้ใช้ที่ไม่สะอาด, ปัญหาการไฟฟ้าที่ขาดแคลน ฯลฯ

๙. **ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาความเสื่อมโทรมในหมู่บ้าน, และการส่งเสริมกำเนิดของเมืองใหม่** : ปัญหาเศรษฐกิจการเงินของหมู่บ้าน, ปัญหาแรงงานที่อยู่นิ่งและสูญเปล่าไม่ผลิต, ปัญหาการว่างผังและการจัดระเบียบบ้านเรือนในหมู่บ้าน, ปัญหาการสุขภาพและการปรับปรุงหมู่บ้านให้พ้นจากความล้าหลัง ฯลฯ

๑๐. ข้อปฏิบัติในการแก้ปัญหาสวัสดิการ : ปัญหาความทุกข์ที่หนีไม่พ้น คือ เกิด, แก่, เจ็บ, ตาย ซึ่งคนยากจนช่วยตัวเองไม่ได้, ปัญหาคนไร้อาชีพไม่มีงานทำ, ปัญหาเด็กกำพร้า, ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้งขาดการพิทักษ์และอบรม, ปัญหาการเป็นหม้ายและหญิงที่ถูกทอดทิ้ง, ปัญหาการขาดแคลนการพักผ่อนหย่อนใจ, ปัญหาความเสื่อมของสุขภาพทางจิต, ปัญหาการตรวจสุขภาพ, ปัญหาการประกันชีวิตการเจ็บป่วย, ความพิการ, อุบัติเหตุ, ปัญหาการคุมกำเนิด, ปัญหาการตั้งครรภ์และบำรุงรักษาครรภ์, ปัญหาการศึกษาที่ให้เปล่า, ปัญหาการรักษาพยาบาลที่ให้เปล่า, ปัญหาการพิทักษ์คนชราที่ถูกทอดทิ้ง, ปัญหาการเคหะสงเคราะห์, ปัญหาครอบครัวมีบุตรมาก, ปัญหากรณีพิพาททางกฎหมาย, ปัญหาศพไม่มีญาติ, ปัญหาอคติภัย, ปัญหาโรคติดต่อและโรคเรื้อรังยาวนานช่วยตัวเองไม่ได้ ฯ ล ฯ

คำว่าสวัสดิการนี้เป็นการช่วยโดยให้เปล่าตามกรณีและความเหมาะสม เพราะเป็นปัญหาสังคมซึ่งทุกคนที่อยู่ร่วมสังคมควรจะรับผิดชอบร่วมกันด้วยวิญญานของสหกรณ์

ทั้ง ๑๐ ข้อนี้ เป็นปัญหาสังคมที่มนุษย์ต้องพบอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ในโลกเราหนีปัญหาเหล่านี้ไม่ได้ เราต้องร่วมใจกันต่อสู้และแก้ไข

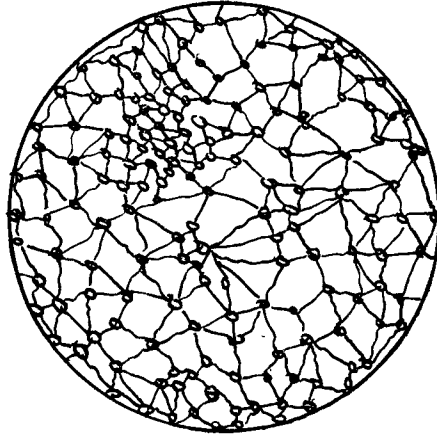
สหกรณ์ คือวิธีการที่ประเสริฐวิธีหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้เราแก้ไข ที่ว่าประเสริฐ ก็เพราะว่าสหกรณ์เป็นประชาธิปไตยที่ปวงชนมีอำนาจอย่างสมบูรณ์ ปวงชนเป็นอิสระเสรี ปลอดภัยจากการเบียดเบียนการบังคับข่มขู่จากเอกชนและจากรัฐ

จดหมายเปิดผนึกฉบับต่อไป จะได้กล่าวถึงข้อปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหา ๑๐ ประการนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่กำลังเกิดอยู่เฉพาะหน้า เช่น ปัญหาอาหารแพง, อาหารขาดแคลน, ปัญหากระดาษไม่มี เพราะถูกพ่อค้ากักตุนไม่ขายแก่คลังให้ขาดตลาด แล้วฉวยโอกาสขึ้นราคาถึง ๒๐๐-๓๐๐ เปอร์เซ็นต์, ปัญหารถเมล์, ปัญหาโรงเรียนราษฎร์ขอขึ้นค่าเล่าเรียน, ปัญหาข้าวสารขาดตลาดพ่อค้ากักตุนฉวยโอกาสขึ้นราคา, ปัญหาข้าวเปลือกขวานาถูกตราราคา, ปัญหาพ่อค้ากักตุนอุปกรณ์การก่อสร้างแล้วฉวยโอกาสขึ้นราคา, ปัญหาเครื่องปรุงอาหารขาดแคลนและขึ้นราคา, ปัญหาผงซักฟอกราคาสูงและหายไปจากตลาด, ปัญหาดอกเบียร์ ร้อยละ ๕ ร้อยละ ๑๐ ต่อเดือน ฯ ล ฯ

ประเทศไทยกำลังเต็มไปด้วยปัญหา เราควรแก้ปัญหาเหล่านี้ที่รากฐานด้วยวิธีสหกรณ์ ถ้าแก้กันเพียงเฉพาะหน้า ก็จะต้องแก้กันไม่รู้จบ.

ผังแสดงบทบาทของตาข่าย สหกรณ์ ซึ่งควรจะจัดขึ้นในประเทศไทยอย่างรีบด่วน

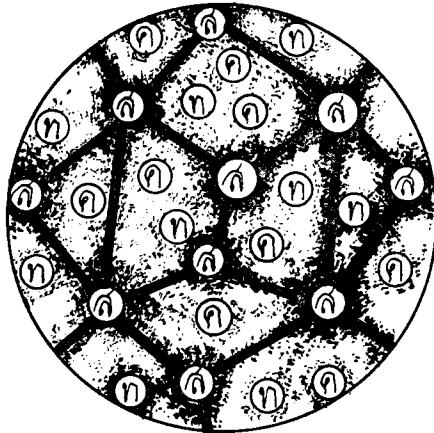
ผังที่ ๑

แสดงตาข่ายของกลุ่มสหกรณ์ทั่วประเทศ ที่ป้องกันไม่ให้นักการเมือง ที่มุ่งกอบโกยหาประโยชน์ส่วนตัวเล็ดลอดสอดแทรกเข้าไป ยึดครองอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมืองในสังคมได้โดยสะดวก

กลุ่มสหกรณ์เหล่านี้จะผนึกกำลังรวมกันส่งผู้แทนในแต่ละจังหวัดเข้าไปนั่งในรัฐสภา เสียงของสหกรณ์ในรัฐสภาจะมีมากขึ้นตามจำนวนสมาชิกทั่วประเทศ และในที่สุดก็จะคุมเสียงในรัฐสภาได้ และจะสามารถตั้งรัฐบาลสหกรณ์ขึ้นได้ ความเติบโตของกลุ่มสหกรณ์ ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติวิสัยของมนุษย์ที่ต้องการอยู่ดีกินดี มีอิสระภาพและเสรีภาพในการดำรงชีวิต จะทำให้เกิดรัฐสหกรณ์ ที่เพียบพร้อมไปด้วย **สวัสดิการ** ในที่สุด

ผังที่ ๒

ขยายเฉพาะส่วนหนึ่งของ
ตาข่ายสหกรณ์เพื่อเป็น
ตัวอย่าง

ส = สหกรณ์
ท = นายทุน
ค = คอมมิวนิสต์

แสดงอำนาจภาพของขบวนการสหกรณ์ ที่สามารถดึงเจ้าของแรงงานผู้ยากจน ออกจากกลุ่มนายทุนได้อย่างสงบ เพราะในกลุ่มสหกรณ์เจ้าของแรงงานมี **รายได้** ดีกว่าในกลุ่มนายทุน และสามารถดึงเจ้าของแรงงานผู้ยากจนออกจากกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้อย่างสงบ เพราะในกลุ่มสหกรณ์ เจ้าของแรงงานมี **เสรีภาพ** และ**รายได้** มากกว่า และทำงานได้อย่าง**อิสระ** ดีกว่าในกลุ่มคอมมิวนิสต์

ควรสังเกตว่า นายทุน และคอมมิวนิสต์ ถูกตาข่ายสหกรณ์ล้อมให้ยืนตาย เพราะเจ้าของแรงงานที่ยากจน ผลประโยชน์เข้ากลุ่มสหกรณ์มากขึ้นทุกที

วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๗

เรื่อง ส่งเอกสารเรื่อง สักคมนิยม หรือ สหกรณ์ (สอบความคิดของท่านรัฐบุรุษ-
อาวโส ปรีดี พนมยงค์)

จาก นายสศ กุรมะโรหิต

เรียน ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

โดยที่ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และได้รับความไว้วางใจจากประชาชน ให้เข้ามา
พิทักษ์ประโยชน์ของประชาชนในสภานิติบัญญัติแห่งชาติ อันเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบ
ที่สูงยิ่ง ควรแก่การยกย่องสรรเสริญ ผมจึงขอส่งจดหมายเปิดผนึกฉบับที่ ๑ มาเพื่อได้โปรดเสียเวลา
อ่านและพิจารณา ในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ สดกแต่แต่จะเห็นสมควร

เมื่ออ่านแล้ว ถ้าเห็นว่า อาจมีประโยชน์บ้างสักเล็กน้อย ผมก็ขอความกรุณาได้
โปรดพิจารณาด้วย แต่ถ้าเห็นว่าไม่เป็นสาระแก่นสาร และไม่เกิดประโยชน์อะไร ก็โปรดทิ้ง
ไปได้

ผมขอแสดงความยินดีมาอย่างจริงใจ ที่ท่านได้รับเกียรติอันสูง เข้ามาทำงานให้แก่
ประชาชนเจ้าของชาติไทย ในขณะที่ชาติมีวิกฤติการณ์ และผมหวังว่า ท่านคงจะใช้ความรู้
ความคิดพิทักษ์ประโยชน์ของประชาชนจนสำเร็จเรียบร้อย

ผมใคร่สรุปข้อเสนอของผมในจดหมายเปิดผนึก ฉบับที่ ๑ สักเล็กน้อย เพื่อสะดวก
แก่การพิจารณา การที่ผมรับเขียนจดหมายนั้นขึ้น ก็โดยอาศัยเหตุผลในประการสำคัญ ๒
ประการดังนี้ :-

๑. โลกอยู่ในวิกฤติการณ์ และประเทศไทยก็อยู่ในวิกฤติการณ์ ทั้งทางการเมืองและ
เศรษฐกิจ เราต้องจับประเด็นให้ได้ว่า อะไรเป็นเหตุแห่งวิกฤติการณ์เหล่านี้

๒. ผมเห็นว่า โดยประวัติศาสตร์ที่ได้เป็นมาแล้วตลอด ๒ ศตวรรษสุดท้าย และ
โดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ปัจจุบัน โลกจะมีต ถ้าแก้ปัญหาเศรษฐกิจและการเมือง
ไม่ได้ ประเทศไทยได้มีตแล้ว และจะมีตต่อไป ถ้าเรายังแก้ปัญหาความมีตของเราไม่ได้เลย
ประเทศไทยมีตเพราะเหตุหลายประการ ที่สำคัญก็คือ (๑) ผู้ครองอำนาจขาดความสุจริต
ซื่อตรง เพราะไม่มีอุดมการณ์มั่นคงแน่นอน (๒) ผู้บริหารประเทศขาดเป้าหมาย นโยบาย

และวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ (๓) ประชาชนไม่ได้รับการนำที่ถูกต้องทาง (๔) ไม่ได้มีการสำนึกกันอย่างจริงจังว่า มูลเหตุขุ่นรากฐานของความยากจนที่เป็นความเป็นตายของชาตินั้น คืออะไร และจะแก้ได้อย่างไร (๕) ไม่มีการปรับพื้นฐานของประชาธิปไตยทางด้านประชาชนให้เข้มแข็งสมบูรณ์ มีแต่การสร้างตัวอย่างที่ไม่ดีของความเหลื่อมล้ำทางอำนาจการเมือง และอำนาจการเงิน ให้แก่ประชาชน เป็นผลให้ประชาชนที่อดอย ไม่อยากเสียสละร่วมมือ (๖) ไม่มีการกำจัดความฟุ่มเฟือย และวัฒนธรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งหลังไหลเข้ามาจากต่างประเทศทุกขั้วโมง (๗) ไม่มีการลดเขื่อรากษนิต ที่เป็นปู่ของคอมมิวนิสต์ มีแต่เพิ่มขั้วจยทุกอย่างที่ช่วยขยายความงอกงามของคอมมิวนิสต์ (๘) ขาดผู้นำที่ดีเข้มแข็ง เห็นจุดอ่อน และกล้าแกจุดอ่อนด้วยวิธีการที่ถูกต้อง * (๙) รัฐบาลเกือบทุกรัฐบาลแก้แต่ปัญหาเฉพาะหน้า ไม่แก้ปัญหารากฐาน เราได้แต่เปลี่ยนน็อต หยอดคนน้ำมัน ขันสกรู แต่ไม่ยกเครื่อง (๑๐) ขาดอุดมการณ์สร้างชาติ นักการเมืองมากมาย เห็นแก่ตัว เอาตัวรอด ไม่ใช่คนจริง

หลัง ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๖ ได้มีการเคลื่อนไหวอย่างกว้างขวางทางด้านประชาชน เพื่อแก้ปัญหาความมืตของประชาชนและของชาติ ผู้รักชาติที่มีใจเป็นกุศลมากมายหลายท่านมีความโน้มเอียงไปทางสังคมนิยม เพราะเข้าใจว่า สังคมนิยมเป็นทางออกทางเดียวสำหรับการแก้ปัญหาความมืต ผมไม่เห็นด้วย ผมเห็นว่า สังคมนิยมไม่ใช่ทางออกทางเดียวของชาติไทย และผมเห็นว่า สังคมนิยมอาจเป็นอันตรายได้ เพราะประชาธิปไตยของเรายังมีพื้นฐานไม่มั่นคงพอ ไม่เหมือนประชาธิปไตยในอังกฤษ

แต่เราจะเอาอะไรเล่ามาแก้ปัญหาความมืตของเมืองไทย แทนการแก้ด้วยสังคมนิยม ?

นี่คือประเด็นที่ผมเขียนไว้ในจดหมายเปิดผนึกฉบับนี้

ผมขอขอบพระคุณมาล่วงหน้าที่จะสละเวลาอ่านจดหมายที่ค่อนข้างยาว ซึ่งผมเขียน

ด้วยความสุจริตใจ ในฐานะที่เป็นประชาชนคนไทย

ด้วยความเคารพ

(สค กุระโรहित)

วันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

เรียน ฯพณฯ สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

อาศัยความตามประกาศ พระบรมราชโองการ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ข้าพเจ้าดำรงตำแหน่งรัฐบุรุษอาวุโส มีหน้าที่รับพิจาราราชการแผ่นดิน ซึ่งข้าพเจ้าดำรงตำแหน่งมาโดยถูกต้องตามกฎหมายจนถึงปัจจุบันนี้ และอาศัยคำเรียกร้องของรัฐบาล ให้ปวงชนแสดงความเห็นเกี่ยวกับการร่างรัฐธรรมนูญและกฎหมายเลือกตั้ง ฉะนั้นข้าพเจ้าในฐานะราษฎรคนหนึ่งและในฐานะรัฐบุรุษอาวุโสจึงขอเสนอความเห็นมายังท่านและรัฐบาลดังต่อไปนี้

๑. ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในหลายบทความแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาเสนอให้ร่างตามบทมาตรา ของรัฐธรรมนูญฉบับใดโดยเฉพาะ แม้ฉบับที่ข้าพเจ้าเคยมีส่วนในการร่าง แต่ข้าพเจ้าขอรับรองว่ารัฐธรรมนูญใหม่ จะต้องเคารพเจตนา ประชาธิปไตย สมบูรณ์ ของปวงชนชาวไทย ซึ่งตรงกับเจตนารมณ์ของวีรชน ๑๔ ตุลาคม และตรงกับ “สังคมนิยม” ระหว่างพระปกเกล้าฯ ในฐานะแทนระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์กับปวงชนชาวไทยที่พระองค์ทรงโอนพระราชอำนาจเพื่อให้ประชากรของพระองค์ “ดำรงอิสสรชาติไทยโดยบริบูรณ์” ดังปรากฏในพระราชปรารภของรัฐธรรมนูญฉบับ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๑๕ ซึ่งพระองค์ทรงยกวางขึ้นโดยพระองค์เอง ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในหลายบทความแล้ว “สังคมนิยม” นั้นเป็นสังคมนิยม ผู้ใดไม่มีสิทธิละเมิดได้

ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านและ รัฐบาลสอดส่อง ระมัดระวังป้องกันผู้หมิ่นที่เกี่ยวข้องในการร่างรัฐธรรมนูญใหม่และกฎหมายเลือกตั้งละเมิดหลักการอันศักดิ์สิทธิ์นี้ โดยเฉพาะบางท่านที่ตีความคำว่า “ประชาธิปไตย” เอาตามใจชอบ แล้วนำไปประยุกต์เอาตามใจชอบ ท่านกับรัฐบาลย่อมทราบเหมือนคนไทยทั้งหลายว่าค่านิยม จรรยาบรรณ บัญชีราชบัณฑิตยสถานได้รับรองแล้วว่าหมายถึง “แบบปกครองที่ถ่อมตักปวงชนเป็นใหญ่” ปวงชนแสดงมติของตนโดยตรง หรือโดยทางผู้แทนที่ตนเลือกตั้ง ข้าพเจ้าไม่เคยพบ ตำราหรือการปฏิบัติของประเทศใดในโลกที่ถือว่าวุฒิสภา ซึ่งสมาชิกเป็นโดยการแต่งตั้งนั้นเป็นระบบประชาธิปไตย

๒. แม้ท่านกับรัฐบาลถือว่ามีหน้าที่เพียงชั่วคราว ระหว่างที่ยังไม่มีรัฐธรรมนูญใหม่ และการเลือกตั้งใหม่ที่จะมีรัฐบาลใหม่เกิดขึ้น แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านกับรัฐบาลมีความรับผิดชอบอย่างสำคัญต่ออนาคตของชาติ เพราะถ้ารัฐธรรมนูญ และกฎหมายเลือกตั้ง ที่บัญญัติขึ้นในสมัยรัฐบาลนี้ไม่ได้ให้สิทธิในทางปฏิบัติแก่ราษฎรทุกคนชนชั้นวรรณะ และทุกคนชาติไทยมีโอกาสดูแลกันอย่างสันติในรัฐสภา เช่นมีวิธีการปฏิบัติ เพื่ออภิสิทธิ์ชนฝ่ายเดียวแล้ว ก็จะเป็นช่องทางให้ฝ่ายถูกกีดกันในทางปฏิบัติ ใช้วิธีต่อสู้ในกรรัฐสภาจน ความสงบสุขของบ้านเมือง ก็จะ เกิดขึ้น ไม่ได้ เห็นได้ว่า ประเทศ ที่มี การกีดกัน ในทาง กฎหมาย หรือในทาง ปฏิบัติ ราษฎรส่วนใดไว้ ประเทศนั้นจะมีการต่อสู้ในกรรัฐสภาจน ส่วนประเทศที่ไม่มีการกีดกันเช่นว่านั้นก็ ไม่ปรากฏว่ามีการต่อสู้ในกรรัฐสภา

๓. พร้อมจดหมายนี้ ข้าพเจ้าขอส่งมาเพื่อท่านกับรัฐบาลพิจารณาซึ่งบทความที่ข้าพเจ้าให้หัวเรื่องว่า “วิธีส่งเสริมให้ราษฎรสนใจประชาธิปไตย, โดยให้ราษฎรมีสิทธิถอดถอนผู้แทน (Recall) ให้รัฐจ่ายค่าบ่วยการแก่ราษฎรที่เดินทางมาลงคะแนนเสียง, วิธีเลือกตั้งที่ไม่ซับซ้อน, ไม่บังคับให้ผู้สมัครสังกัดพรรค, สภาเดียว”

บทความนี้ขอความตรงกันในสาระสำคัญ ที่ข้าพเจ้าได้มอบให้ แก่องค์การนักศึกษา ธรรมศาสตร์ที่ปรารถนาได้บทความ ของข้าพเจ้าไปพิมพ์ในหนังสือ ทรรศนิก วันที่ ๑๐ ธันวาคม และมีคำนำเพิ่มเติม ภายหลังที่ข้าพเจ้าได้ทราบ ความเห็นของผู้พิมพ์ ความรู้และมี ประสบการณ์ เกี่ยวกับการเลือกตั้งในสหพันธ์รัฐเยอรมัน

ถ้าท่านเห็นสมควร โปรดบัญชาให้เจ้าหน้าที่สำนักนายกรัฐมนตรีพิมพ์จดหมายและบทความนี้มอบให้แก่ท่านรัฐมนตรี ในคณะของท่านและผู้พิมพ์หน้าทเกี่ยวข้องในการร่างรัฐธรรมนูญและกฎหมายเลือกตั้งไว้ประกอบการศึกษาด้วย

อนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าเสนอมาซึ่งท่านนี้เป็นปัญหาส่วนรวมของประเทศชาติ ฉะนั้นจึงขอเรียนไว้ให้ทราบล่วงหน้าว่าข้าพเจ้าไม่เห็นเป็นการขัดข้องที่ผู้สนใจจะได้จัดพิมพ์ขึ้น เพื่อเสนออมวลราษฎร

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

นายปรีดี พนมยงค์

รัฐบุรุษอาวุโส.